

CAPIT.- V.- VIAȚA DE PENSIONAR
MIRCEA IORDACHE
A.- INTRODUCERE

Nu am știut de al vieții apus.

de Mircea Iordache

Nu am știut de al vieții apus,
Că mă prinde, cumva, și pe mine,
Parcă mai ieri eram tânăr frumos,
Iar, acum, asfințitul îmi vine!

El mă prinde încet, mișelește.
În oglindă, când mă privesc,
Parcă-n țeastă „ceva” mă lovește,
Mă accept și, trist, mă iubesc.

A morții sămânță, încet încolțește,
În lume văd milă și greață,
Ades câte-un junghi mă privește,
Cu cârcei în suflet și-n față.

Mi-ar plăcea să mai am și dorințe,
Dar sunt obosit și sunt trist
Că nu mai corespund la cerințe,
Degeaba mă zbat să rezist.

Dacă mă simt ca la „zoo” expus,
Cum să caut curajul din mine,
Din lume, dintre semeni exclus?
Mă întreb cine-s eu. Spuneți, cine?

Mă încurajez mereu să n-am frică,
Odată și odată tot am să mor,
Dar geaba că, unii ușor pot să zică,
Mie-mi cade greu al morții fior.

Dacă mi-e frică, adesea, de moarte?
Cine crede că nu, este ipocrit.
Fiorul vieții e mai scump decât toate,
Deci merită venerat și trăit.

Aștept o nouă șansă apusului vieții,
Singurătatea să nu mă dispere,
Bătrânețea, ferită de umbra tristeții și,
Să mai am frumoase repere.

Dă-mi Doamne o bătrânețea în doi,
Nu la azil, pe bănci învechite,
Moartea să nu mă prindă-n convoi,
Cum la abator merg bieteze vite.

Mă contemp lu cu viața întru Iisus
Și pus-am în versuri Apocalipsa,
Repugn misticii, de jos până sus,
Iubirea Domnului doresc a gusta.

Conștiinței îi spun să se îndrepte,
Că-i firesc s-acceptăm judecata,
Căci trupul spre groapă pornește,
Iar sufletul și-așteaptă răsplata.

Doar Domnul e puterea supremă,
Și cu un cântar etalon, garantat
Va da un verdict, ca în viața eternă,
Sufletul să fie în rai sau în iad.

Oameni, ce, tineri fiind, revoltați,
Îi faceți pe bătrâni să se supere,
Vorba din bătrân, ascultați:
„Cine n-are bătrâni să și-i cumpere!”

Doar așa le păstrați seva vieții,
De la ei aveți multe de învățat,
Priviți în ochi soarele dimineții,
Vedeți-veți în el sensul vieții curat!

Știu, viitorul îmi sună a sentință,
Dar, Doamne, Te rog, să nu-l știu,
La Tine mă închin, cu credință,
Primește-mă să fiu al Tău fiu! AMIN

MESAJ SPECIAL AL PAPEI FRANCISC

(Traducere din limba spaniolă)

Dileme

Pe măsură ce îmbătrânim și devenim înțelepți, ne dăm seama încet că:

- Un ceas de 3000 € marchează același timp cu un ceas de 30 €.
- Un portofel de 300 EUR conține aceeași sumă ca și portofelul de 30 EUR.
- Solitudinea într-o casă de 70m² sau 300m² este aceeași.

Sper că într-o zi veți realiza că fericirea voastră interioară nu vine din lucrurile materiale ale lumii.

Nu contează dacă călătoriți la clasa întâi sau la economic; este același tarif dacă avionul cade.

Sper că îți dai seama că atunci când ai prieteni și frați și surori cu care să vorbești, să râzi și să cânti, este o adevărată fericire.

5 fapte incontestabile ale fericirii:

- 1- Nu vă educați copiii să fie bogați, educați-i să fie fericiți, astfel încât ei să vadă valoarea lucrurilor și nu prețul lor.
- 2 - Mâncați mâncarea ca și cum ar fi medicamentul, altfel ar trebui să vă luați medicamentul ca și cum ar fi fost alimente.
- 3 - Persoana care te iubește nu te va părăsi niciodată. Chiar dacă există 100 de motive să renunțe, va găsi un motiv pentru a rămâne.

4 - Există o mare diferență între a fi un om și a fi uman. Foarte puțini o înțeleg.

5 - Erai iubit când te-ai născut și vei fi iubit când vei muri. Între cele două depinde de tine.

Cei mai buni medici din lume sunt:

Lumina soarelui, odihna, exercițiul, dieta, încrederea în sine și ... prietenii.

Păstrați-le în toate etapele vieții și bucurați-vă de o viață sănătoasă. E greu pentru o ființă umană - ea nu cere să se nască, ea nu poate trăi, iar ea nu vrea să moară !!!!!!!

Cel mai bun dar pe care-l poți da cuiva este timpul tău și trebuie întotdeauna să fie dat familiei sau unui bun prieten.

Faceți-va timp pentru a trimite acest mesaj cel puțin unui membru al familiei dvs. sau unui prieten bun

B.- IEȘIREA LA PENSIE

Un text din Ziarul Spiritul Timișorean, sună astfel:

Și pentru că principala ocupație a politicianilor este lupta pentru putere, putere care în final se va preschimba în bani, nici cei din subordinea acestora nu gândesc altfel și nici ei nu stau pe loc. Astfel că mirarea nu ne-a fost prea mare când, în urmă cu câteva zile, pe rețelele de socializare s-a răspândit larg o înhățare a ecranului a mesajului scandalos al Mihaelei Bălănoiu, farmacistul-șef adjunct al României. După anunț, doamna și-a șters contul de facebook. Dar ce a spus a rămas pe ici, pe colo. Textul doamnei suna cam așa: „Pensionarii sunt bătrânii, lasă-i să moară, nu le este milă. Dacă nu presiunea sau inima, atunci altceva îi va ucide. Nu are rost să se cheltuie bani pe bătrâni!”.
(Nici măcar nu merită comentarii.)

1.- Împrejurările ieșirii la Pensie,

În perioada anilor 1995 - 2001, am funcționat ca inspector școlar, la ISJ Suceava. În cea mai mare parte a acelei perioade (septembrie 1993 - septembrie 1997) la conducerea inspectoratului au fost: ca inspector general, domnul Dan Popescu și ca inspector general adjunct, doamna Rodica Titu. În timpul acelei conduceri am dus-o foarte bine, că a fost o frumoasă colaborare, un mediu stimulat și am dat tot ce am putut.

În perioada sept.1997-sept 2000, ca inspector general a venit domnul Ciubotaru Boer Vlad, iar ca inspectori generali adjuncți au fost: domnul Costică Costan și domnul Nicolae Ciocan, iar ca director tehnic a fost domnul Petre Suliță, fost director la Școala Specială. Sub acea conducere am muncit din răspuțeri și, cu toate că nu prea-l aveam la suflet pe Ciubotaru Boer Vlad, pentru stilul defectuos în care condusesse Grupul Școlar Construcții de Mașini, eu fiindu-i ca director adjunct, la Inspectoratul Școlar i-am fost loial, cam mâna dreaptă în Consiliul de Administrație. Problema mea stătea în aceea că unii dintre inspectori mă considerau „pup-in c..escu”, deși țineam mult la toți colegii și nu i-am trădat niciodată. Ciubotaru Vlad, a greșit foarte mult, că fiind unșul PNȚCD, se lăsa influențat de anumite „cozi de câine”, care jucau la „două capete”, ceea ce i-au cauzat mari necazuri în relația cu Consiliul Județean și debarcarea mai degrabă, fără a-și duce la capăt mandatul.

Din sept. 2000, a venit ca inspector general Mihai Vitcu, din partea PSD, fost director la Grupul Școlar Agricol din Fălticeni și fost deputat în parlamentul țării. Acest inspector general era foarte dibaci a trage sforile și a se alia cu anumite persoane care-i șușoteau la ureche vorbe denigratoare la adresa unor inspectori. „Generalul” Vitcu abia aștepta motivele și prilejul de a se debarasa de unele cadre, din dorința de a-și face o echipă care să fie la cheremul lui.

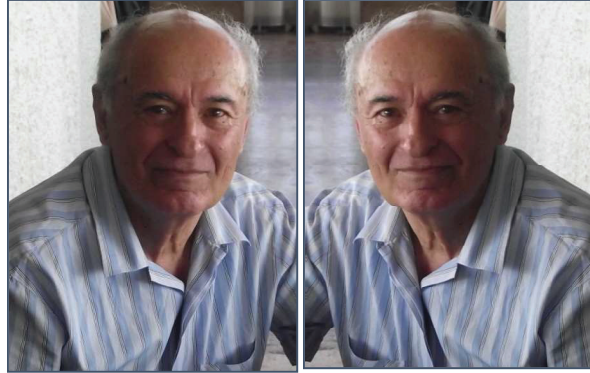
Pe considerentul că în luna martie 2001, împlineam vârsta de pensionare, „mămuca” generalului, care nu mă avea la suflet i-a șoptit șefului ei că este cazul să-mi dea „papucii” și, am fost nevoit să-i primesc, cu toate că aș fi avut dreptul să funcționez până în toamnă.

În suflet aveam nemulțumirea că am fost umilit, după ce, 5,½ ani, am depus eforturi care mi-au deteriorat serios sănătatea. Mă știam cu ținută morală, demnă de un inspector, iar atunci am văzut cum imoralul distruge moralul. Pe de altă parte mi s-a făcut un bine că în stresul creat de un conducător corupt care-și completa puterea cu sprijinul unor lingăi corupți.

Cam în condițiile prezentate mai sus am devenit pensionar și am avut unele atenții frumoase din partea unor colegi din învățământ.

La părăsirea funcției am adresat colegilor un mesaj rimat, pe care-l redau mai jos:

Pensionare

Iubiții mei vă părăsesc, vedeți doar, mă pensionează!
Cum cucul o să păsăresc și n-o să vă mai deranjez!
În anii de pensionare n-aș vrea să sufăr de nesomn,
Că mă-ntâlnesc cu orișicare și n-am obrazul fin, de domn.

Cu-atâta muncă la catedră, directorat, inspectorat,
Reproșuri, tensiuni și febră, un suflet deteriorat,
Iată scadența milostivă, un moșneguț bătut de ani,
Cu-o pensie diminutivă și-atenție de patru bani!

Iubiții mei vă părăsesc, vedeți că mă pensionează!
Cum cucul o să păsăresc și n-o să vă mai deranjez!

2.- Relațiile colegiale după ieșirea la pensie,

- Grupul Școlar Construcții de Mașini, care în prezent este denumit Colegiul „Alexandru Ioan Cuza”, a organizat, în onoarea mea o masă festivă, și am primit cuvinte frumoase de apreciere. În acea perioadă directorii erau: Domnica Josan, ca director prim; Maria Calancea și Dragoș Magazin ca directori adjuncți.
- Grupul Școlar Agricol Rădăuți, avea o conducere foarte competentă și cu mult respect față de mine, ceea ce m-a determinat să răspund cu aceeași monedă și, chiar, să-l simt pe directorul școlii ca bun prieten. I-am admirat calitățile de bun gospodar, tactul și diplomația în relațiile cu personalul școlii și cu instituțiile coordonatoare.

Îi admir și azi gestul frumos de a-mi acorda o diplomă de „Mister Boboc Pensionar”, atât pentru apreciere, dar și mai mult pentru marcarea unei amicitii care a fost între noi.

Printre altele i-am admirat și faptul că a organizat în școală un muzeu de etnografie și folclor, în care a expus multe obiecte specifice tradițiilor zonei rădăuțene.

Grupul Școlar de Industrie Alimentară, la conducere având pe: Maria Corjân – director prim și Mirozina Săhleanu – director adjunct. Avusesem o foarte bună colaborare cu doamna Mirozina. Între noi era o relație de deosebit respect, despre care mi-ar plăcea să o consider reciprocă. Relație foarte bună am avut și cu doamna ingineră Pătuleanu. Din păcate totul se uită, relațiile se dizolvă. Cred că mentalitatea este, că respectul îl merită funcția nu omul. Am păstrat o legătură frumoasă cu doamna ingineră Elena Bucătaru, legată și de aceea că s-a mutat în Dragomirna unde am și eu o casuță de vacanță.

În norma didactică de inspector școlar aveam și 6 ore de predare, pe care mi le-am ales la acest grup școlar, întrucât era mai aproape de casă și de Inspectoratul Școlar. Consider că orele acelea de catedră, nu erau binevenite, căci aveam prea multe responsabilități și nu mai aveam timp și de ore de predare. Aveam ore de Desen Tehnic.

Despre această disciplină, pot spune că o stăpâneam la perfecție, dar lecțiile ținute îmi ieșeau sub orice critică. Ce fel

de ore puteau fi când nu aveam timp să duc la bun sfârșit o aplicație practică și, nici nu aveam timp să mă concentrez asupra lecției, gândul zburându-mi la problemele de inspector. De multe ori am apelat la conducerea școlii să fiu suplinit, întrucât aveam alte de rezolvat: inspecții în teritoriu, fel și fel de ședințe, delegații, etc.

Nevoia m-a obligat să rog conducerea școlii să plaseze orele mele la un profesor și am găsit multă înțelegere la doamna ingineră Pătuleanu, care a acceptat să mă suplinească neremunerat. Îi mulțumesc și azi pentru binele ce mi-a făcut.

Mulțumesc și pe această cale conducerii școlii pentru sprijinul acordat și pentru gestul de respect, prin adresarea unei scrisori de recunoștință cu ocazia ieșirii mele la pensie.

- Grupul Școlar Gura Humorului, avea ca director pe domnul George Lazăr, un om deosebit, care, după câțiva ani buni de la ieșirea mea la pensie avea să devină inspector general (E drept că a fost propulsat și de politica sa pesedistă). La școală avea o bună organizare și a dovedit bună preocupare pentru dotarea atelierelor școală. Ca sprijin deosebit îl avea pe inginerul Mandici, un bun profesionist și dedicat activităților școlii.

De pe vremea când eram inspector, îmi amintesc cum domnul George Lazăr, organiza „pomana porcului” la Inspectoratul Școlar, cu o masă bogată, în care ne erau oferite toate preparate din carne de porc și alte produse și băuturi.

Pe când era inspector general i-am făcut o vizită, cu care ocazie i-am oferit o carte scrisă de mine. L-am regăsit destul de îmbătrânit, dar sufletul i-a rămas tânăr și bun.

- După ieșirea la pensie m-am întâlnit și cu reprezentanți ai altor grupuri școlare de la: Câmpulung, Siret, Fălticeni și, am observat că între noi s-au păstrat relațiile de amiciție și de respect reciproc.

„Din salarii și pensii nu se poate trăi. Din fericire, viața nu este obligatorie.” aforism de Rade Jovanovic,

„Pensiile sunt mici, pentru că nu se poate trăi din trecut.” aforism de Marinko Cavar

"Pensionarii sunt bătrânii, lasă-i să moară, nu le este milă. Dacă nu presiune sau inima, atunci altceva îi va ucide. Nu are rost să cheltuie bani pe bătrâni!» Mihaela Bălănoiu – farmacist șef adjunct al României

Stimate Domnule Inspector Școlar al I. Ș. J. SUCEAVA,

ing. Mircea IORDACHE,

Gândul nostru cel mai bun, asemenea unui buchet de crizanteme, se îndreaptă către Dumneavoastră, acum, la « ieșirea din scena școlii », cu toată considerația pentru recunoscuta experiență și pricepere, dăruirea fără rezerve și necondiționată în munca didactică, precum și în una din cele mai importante instituții ale județului – Inspectoratul Școlar. Trecerea Dumneavoastră prin viața școlii sucevene, timp de mai bine de 30 ani este remarcabilă datorită profesionalismului, conștiinciozității și bogatei experiențe, pe care ați avut dorința de a le valorifica și ați și reușit.

În această lume complexă, plină de întrebări, de neliniști, de imperfecțiuni și neprevăzut, ați reușit să fiți omul despre care se va vorbi mult timp de aici înainte, cu admirație, pentru munca Dumneavoastră marcată de pricepere și înobilată de experiență.

Popularitatea și prestigiul Dumneavoastră au ca suport faptele bune și v-au adus alături oameni ai școlii, care v-au apreciat munca de o viață, precum și excelența colaborare cu toate școlile din județ.

Lecția pe care ne-o lăsați este una de voință, de curaj, de muncă, de dăruire și onestitate.

În viitor, vă dorim să aveți puterea ca și până acum, de a întâmpina cu tărie « provocările vieții » și să aveți parte de ceea ce, cu prisosință vi se cuvine - permanenta aducere aminte.

Să aveți credința că viitorul depinde de oamneni mai mult decât de vremurile pe care le trăim.

Fie ca începutul de Secol XXI și de Mileniu III să vă ofere șansa unei vieți mai bune, cu sănătate și echilibru sufletesc, alături de cei dragi !

LA MULȚI ANI !

Cu deosebită considerație,

prof. Maria CORJÂN
Director al Grupului Școlar Nr. 3 Suceava

prof. ing. Mirozina SAHLEANU
Director adjunct al Grupului Școlar Nr. 3 Suceava

Suceava, Aprilie 2001

Notă**Diferite dorințe de a te simți bine la pensionare**

Este ok să te simți nervos în legătură cu pensionarea. Cel mai important lucru este să ai o persoană, capabilă să te susțină bine la momentul potrivit!

Pe măsură ce vă retrageți de la muncă, sper că viața voastră va deveni și mai bună și mai fericită.

De acum nu mai este nevoie să setați un ceas cu alarmă și apoi să vă treziți la sunetul îngrozitor al acestuia, care vă face semn să lucrați. În cele din urmă, veți putea să vă bucurați de timp, indiferent dacă este vorba de gătit sau de mers cu mașina prin oraș.

Pensiile sunt ușile care duc la lucruri mai bune. De acum ești singurul șef, către noul început și noi eforturi!

A fost o plăcere să văd cum vă atingeți obiectivele. Pensionarea este unul dintre aceste obiective. Acesta deține o mulțime de noi începuturi, așa că asigurați-vă că luați tot ce vă poate oferi pensionarea.

3.- Revederi cu unele dintre clasele de absolvenți,

Am participat la puține revederi cu absolvenții școlii. Dintre revederi, câteva mi-au rămas la suflet pentru buna organizare și frumoasa desfășurare:

- Clasa 502, dirigintă Aura Bicsi, organizatorul revederii fiind absolventul Eugen Urse;
- Clasele care au avut ca diriginți pe: doamna Elisabeta Airinei și pe domnul Dumitru Epure.
- Unele clase de la învățământul seral;

4.- Regăsirea unor foști elevi: Francu Lăcrămioara, Francu Cristian, Haras Doina, Urse Eugen, Bivol Viorel, Popescu Mitică, Anca....., Simionescu Dan, Lelcu Vasile,

Revedere după 25 de ani**Cu clasa 502 – Grupul Școlar Nr. 1**

E drumul lung în față, ascuns și-n zări și-n vreme, ne pare scurtă calea ce-n urmă am lăsat, dar mergem, mergem tainic, solemni ca în poeme, simțind în noi cum creștem curați neîncetat!

Întâlnirea a avut loc vineri 26 septembrie 2003 la Motelul „Vicov”

Doamna Aura Bicsi, la dans cu un absolvent. În spate apar și Ana Micu, Mircea Iordache și Rodica Iordache

Revedere după 40 de ani Cu clasa 401 – Grupul Școlar Nr. 1

PROFESORII

Rotaru Marta-Lucia – Lb. rom.	Epure Dumitru - Sport
Airinei Elisabeta - Franceza	Ciobîcă Ioan – Instr. Pract.
Pesclevei Ioan - Rusa	Răileanu Aurica - Istorie
Kinsbruner Pepi - Engleza	Pustai Claudia – Electroth.
Burlaş Tereza – Șt. Sociale	Rusu Viorica – Electroth.
Ott Iulian - Matematică	Maistru Maria - Organizare
Săhleanu Maria – Fizică	Olteanu Doina – D.T.
Ciobanu Mircea – R.M. – S.M.	Micu Ana – S.M.
Rădulescu Demostene – Electr	Iordache Mircea – D.T.
Iacoban Ilie - Sport	Mandici Maria - Electro
Nacu Constantin – Instr. Pract.	Căpitanu Ioan – Instr. Pract.
Calominschi I.	Darie S. - Chimia

Școala privită din lateral
Privire din curte spre zona laboratoarelor

„Vei avea eșecuri în viața ta, dar este ceea ce faci în timpul acelor căderi care determină înălțimea la care vei ajunge.” - Rahm Emanuel.

Revedere cu absolvenții a două clase de seraliști

În laterala școlii. La stânga în picioare sunt: directorul Agarisciuc și Magazin Dragoș. Pe bancă: D-nele Mandici și Maxim; Istrati, Milici, Iordache și d-nele: Micu și Darie

C.- PREOCUPĂRILE DIN PRIMA PERIOADĂ

1.- Sprijinul acordat fiului Dan,

Vreo 2-3 ani după pensionare nu aveam o orientare clară asupra preocupărilor ca pensionar și m-am cam lăsat dus de valul, unor preocupări ocazionale și de nevoia de sprijinire a feciorului Dan în lupta sa pentru integrarea în lumea întreprinzătorilor. Primele sprijiniri le-am dat în lipirea unor afișe pe panouri publicitare. Împreună cu Dan, sau cu un asociat al lui de pe la Botoșani, mergeam la diferite panouri publicitare unde eu aveam rolul de mână de ajutor, fără a mă cățăra pe scară.

Avea Dan și o echipă de 3-4 angajați care mergeau și în alte localități pentru afișaje pe tablouri publicitare sau pentru instalarea unor bannere. Șef de echipă era un anume Costel. Cu echipa asta am mers și în afara județului, prin județul Neamț. Nu prea mi-am găsit locul pe tărâmul a ceea ce aveam de făcut și mai ales cu cine aveam de făcut. În acea echipă se afla și un anume Costel, care-și lua alura de atotcunoscător și obișnuia să

o facă pe șeful, chiar și față de mine, ajungând chiar la jigniri. De altfel părea un băiat simpatic, dar felul cum se purta cu mine îmi era intolerabil. I-am comunicat fiului Dan despre unele abuzuri ale lui Costel, dar Dan îl avea cam de bază în echipă și nu dorea să-l strunească în pornirile acestuia de comandant fără scrupule. De altfel, pe Costel l-a și cunoscut, probabil din dorința de a-l păstra ca om de bază. Trecerea mea de la postura de inspector școlar la aceea că un copil andru, fără caracter, se purta aspru cu mine m-a deranjat foarte tare și m-am îndepărtat de acea zonă a activității mele ca pensionar. M-a amuzat, totuși, o discuție între Costel și un alt coechipier, când Costel cu mina lui de șef îi explica ce are de făcut la o lucrare, la care acel coechipier, nostim de felul lui și mai cu experiență în meserie, i-a adresat: - Măi Costele, tu îmi spui asta, să văd că știi și tu?

Un alt motiv pentru care am renunțat să-l mai sprijin pe Dan și, cred că și el s-a lăsat păgubaș să mă mai solicite, a fost un accident suferit la postarea unui afiș publicitar pe peretele unei clădiri aflată în apropierea Băncii Agricole. Afișul urma să fie amplasat pe peretele acelei clădiri, în dreptul etajului I și, trebuia să se urce pe acoperișul unor încăperi de la parter.

I-am dat o scară metalică, care avea două segmente. A prins scara, dar segmentul de prelungire nu a fost bine asigurat și mi-a căzut pe nas, trântindu-mă pe un teren în pantă, aflat lângă trotuar. Nu mi-am pierdut cunoștința, dar vreo doi oameni aflați în apropiere, văzându-mă plin de sânge, m-au ridicat și, practic nu-mi mai amintesc bine ce a urmat imediat după aceea. Mi se pare că m-au dus la mașina lui Dan, iar Dan a trebuit să-și finalizeze lucrarea după care m-a dus acasă. Cred că supărarea și durerea au mocrnit în el, fără să mi se arate marcat de întâmplare. Abia după vreo două ceasuri am primit un telefon de la Anca, prin care-mi spunea că Dan este șocat de ceea ce s-a întâmplat și eram un pic cam debusolat, neînțelegând cine a fost victima în acel accident. M-am simțit ridicol și am hotărât să nu-l mai deranjez pe Dan cu prezența mea la activitățile lui și, cred că bine am făcut. Am putut să-mi deschid porțițe spre preocupări mai la nivelul posibilităților mele intelectuale și să dau curs unor pasiuni pentru frumos și pentru pasiuni literare. Poate că și el s-a simțit mai bine, că n-a trebuit să mai aibă și grija mea.

„Dacă s-ar evita îmbătrânirea, statul ar trăi fericit din pensii.” aforism de Harry Ross

2.- Amenajări și grădinărit la bojdeuca de la Dragomirna, înainte și după ieșirea la pensie:

a.- Împrejmuire curte cu plasă de sârmă:

Am cumpărat sârmă zincată, fer beton și am pregătit o masă și un dispozitiv pentru împletirea sârmei și pentru formarea cadrelor plasei metalice. Am amplasat stâlpi din țevă de 1,5 țoli, pe care i-am introdus în pământ, asigurându-le stabilitatea cu turnare de beton la baza lor. Mult timp am împletit la sârma aceea pentru plase și apoi la montarea plaselor pe cadrele metalice. Sudura mi-a făcut-o sudorul Mircea Miron, cu care am avut totdeauna relații frumoase. Gardul din dreapta l-am realizat cu plase de sârmă numai pe jumătate, că cealaltă jumătate era construit de vecinul din grădele.

După anul 1990, vecinul a vândut casa și grădina unui prieten de-al lui Andu, Edy Schor. Edy a fost băiat bun, dar cu timpul m-a cam dezamăgit că a vrut să-mi impună ce-i convenea lui, inclusiv să intre cu vreun metru în grădina mea. A avut o tentativă de a desființa gardul și să avem grădină comună, dar cine știe ce se ascundea în spatele acelei intenții. Pe măsură ce a amenajat grădina am simțit din partea lui răceală și distanțare tot mai mare.

Considera că gardul dinspre el este în datoria mea să-l realizez, ori eu făcusem și gardul din partea stângă. La un moment dat s-a oferit, chipurile, să facă el gardul acela, dar să cumpăr eu stâlpii. Înainte de a trece la realizarea aceluia gard a împrejmuit, excluzând acel gard, cu plase metalice de calitate, înlocuind o parte din gardul realizat anterior care era din stinghii de brad.

M-am așteptat ca și gardul acela dinspre mine să fie tot din plase metalice, dar felul lui zgârcit care-i caracterizează etnia, l-a făcut să-mi înșele așteptările, re folosind stinghiile de brad demontate de pe gardul din partea opusă celui dinspre mine. Mulți mi-au spus să nu mă bazez pe cuvântul evreilor, chiar și fiul Dan, și nu am crezut, dar m-am înșelat.

Edy mi-a mai pus și alte capcane în care am căzut. O capcană a fost aceea că la instalarea unei pompe pentru scoaterea apei din fântână, mi-a promis că-mi va asigura apa pentru udarea straturilor în grădina de legume, dar să-l las să treacă prin grădina mea o conductă pentru scurgerea apelor pluviale. S-a ținut de cuvânt pentru scurt timp și după aia și-a

aplicat metoda de a mă evita, sau chiar de nu mai ține minte ce a promis.

b.- Pompă de apă,

Am cumpărat de la un atelier de instalații din Ițcani, în care lucra un fost elev al școlii, o pompă din oțel turnat, și câțiva metri de țevă zincată, cu diametrul de un țol¹. Am rugat doi colaboratori de la școală (pe maistrul Jiduc, Emil Dobroghiu și pe Mihai Răileanu, să monteze pompa și a ieșit ceva, dar nu cine știe ce, căci cu sfredelul folosit au dat de un strat dur din piatră și adâncimea a rezultat mică, neputând asigura mai mult de 8-10 găleți cu apă, iar în perioadele secetoase abia 2-3 găleți. Nefiind folosită perioade îndelungate, s-a înfundat și am fost nevoit să renunț la ea. Pe capătul exterior al pompei am instalat o masă improvizată.

c.- Amenajare magazie în spatele casei:

Am făcut o magazie în spatele casei pentru a păstra în ea diverse materiale, scule, unelte și recipiente pentru grădinărit și altele. Inițiativa a fost a cumătrului, pădurarul Gheorghe Roznovan, care de altfel a fost și meseriașul zidăriei. Am comandat la școală suportți din care să montez rafturi metalice și i-am instalat, dar mai înainte am betonat podeaua (până atunci fiind lut pe jos). Tencuirea magaziei a făcut-o un părinte al unui elev de la clasa căreia i-am fost diriginte. Nu știu cum a aflat de căsuță, că m-a abordat spunând că s-ar bucura să mă ajute cu ceva, așa că într-o zi l-am luat la Dragomirna și mi-a tencuit o parte din magazie, un perete rămânând netencuit, fiind din lut pe gradele de nuiete. Acel perete l-am acoperit cu tapet lavabil din unele deșeuri scoase de pe pereți de la școală.

d.- Betonarea podelei în camere, în magazie și pe hol:

Înainte de a turna betonul am pus pe pardoseala de lut mult balast și nisip, comandat de la Stația de Betoane unde șef era un fost elev de-al meu, Hladi. Mi-am confecționat un Mai, cu care am bătucit bine „patul” de balastru, după care am aplicat un strat de beton cam de 10 cm.

Am aranjat cu un șofer de pe o cifă de beton și mi-a lăsat în curte câțiva mc de beton. Am cărat cu roaba, de parcă venea sfârșitul lumii și am realizat cum am putut pardoseală de beton în camere, pe hol și în magazia din spate.

¹ Un țol este egal cu 25,4 mm

A ieșit o pardoseală bună, având rol și de a proteja casa de rozătoare, șopârle și șerpi, care din când în când îmi erau musafiri nepoftiți.

Tot cu beton am consolidat și fundațiile de exterior ale pereților casei, după ce le-am pregătit cofraje din scânduri

În dormitorul în care mă odihneam eu, uneori, am demolat soba de cărămidă și am montat un godin metalic. Întrucât era cam rece pe podeaua de beton, am montat, peste beton, o podea din lemn, folosind căpriori, pe care am instalat dulapi din lemn cu grosimea de 5 cm.

e.- Consolidarea pereților din camere și de pe hol:

Am folosit calamburi în una din camere și pe hol. iar în cealaltă cameră am folosit cărămidă. Principalul meseriaș a fost tot cumătrul Ghiță Roznovan, dar și eu am lucrat, așa cât m-am priceput, pentru zidire. Zidarul școlii, Ionică și pe hol Ciotină, a tencuit și el în mare parte, și a fost o întâmplare demnă de cascadorii râsului.

Ionică era harnic, dar le cam avea cu paharul. Așa se stimula el în muncă, dar într-o zi înainte de începerea lucrului a tras câteva păhăruțe de țuică și le-a dres cu vreo două beri. Parcă-l văd așezat în genunchi lângă peretele din hol, încercând să-și reia lucrul și parcă ceva nu-i mergea. A mai „lins” o bere, după care a căzut în fund și cu glasul bâlbâit mi-a zis: - Do mn di-rec-tor, eu.... nu, nu..... mai pot să, să... mi-e caaam soooomn!” Ce puteam face, îmi era simpatic și, apoi mă ajutase în mai multe rânduri, contra cost, bineînțeles, și era un om de zahăr. Munca lui, cu mult praf de var și cu alte noxe, plus aplecarea spre apa aghesmuită de diavol, i-au afectat sănătatea, cred că l-a prins o ciroză și l-a terminat. Înaintea lui pe același post a fost Sandu Bârzu, care a avut aceleași valori și aceleași patimi și a murit tot de ciroză. Dumnezeu să-i ierte pe amândoi și să-i odihnească în pace, că aveau suflete frumoase.

f.- Acoperiș cu tablă,

Am cumpărat tablă zincată și am angajat un meseriaș. Desigur că a trebuit să realizez mai întâi tâmplăria acoperișului și, împreună cu acel meseriaș, folosind căpriori și grinzi procurate de la Dedeman, dar și unele scânduri din trunchiuri de brad date la gater la Școala Generală Nr 6. Timp de vreo săptămână, am lucrat alături de meseriaș, cu zile lumină. Am rămas și peste noapte acolo și aveam o oarecare teamă căci cam erau șerpi de pădure (care cădeau din carele cu fân la trecerea acestora prin

fața casei). M-am liniștit oarecum când, stând culcat pe iarbă în fața casei, am văzut trecând pe lângă mine un arici dolofan.

„Hait, mi-am zis, taci că e bine, aricii le vin de hac șerpilor!”

g.- Cuptor de grădină,

Într-o primăvară am căutat un meseriaș care să confecționeze un cuptor de grădină, am cumpărat materialele cerute de meseriaș, care locuia în cartierul Hărbăriei de la marginea orașului Suceava și, a construit un cuptor semeț, la care în afară de grătar era și afumătoare. Grătarul l-am folosit destul de mult, la unele întâlniri cu familia, sau cu prietenii, dar de la an la an s-a degradat, căci cărămida nu a fost de calitate. Neavând acoperiș, apa umezea cărămida, care apoi, înghețând o făcea să se sfărme. Și astăzi poate fi folosit acel cuptor, dar vai de el cum arată.

h.- Amenajare terasă betonată și mozaicată în fața casei, cu grilaj metalic, și alte amenajări.

În fața ușii de intrare în bojdeucă aveam 2 trepte și de pe trepte se cobora direct pe lut și, vai de noi când ploua, noroiul era la el acasă. M-am hotărât să amenajez o terasă, închisă, din stelaj metalic și sticlă. În apropiere de casă se afla un teren pe care urma să fac unele straturi. Săpând, am dat de pietre mari de râu, pe care le-am folosit de am făcut un pavaj lat de cca 2 metri în fața casei și cam de 1 metru trotuarul din jurul casei. Peste acel pavaj am turnat beton cu ajutorul a doi meseriași de-ai fiului Dan. Stelajul metalic l-am realizat cu ajutorul sudorului Miron de la Grupul Școlar Nr 1 (azi e numit Colegiul Național Alexandru Ioan Cuza). Acel antreu din metal și sticlă nu a rezistat peste timp, căci sticla se tot murdărea și acoperișul din sticlă nu era practic. Totul arăta dizgrațios, și am fost nevoit să elimin acoperișul și o parte din stelajul împrejmuitoare, lăsându-l doar ca la un balcon (de 1,2 metri înălțime). Am depozitat materialele recuperate din dezmembrarea acelei „coșmelii”, în magazie, dar cum în Dragomirna sunt specialiști de culoare, pricepuți în fier vechi, s-au dovedit specialiști și în furtul acelor materiale și altor obiecte: televizor Sport, Drujbă, cabluri, 2 biciclete și altele.

Aspectele astea m-au lămurit și mai mult că nu merită să mai dezvolt casa de la Dragomirna și să mă bucur doar de cum arată, considerând că aerul de acolo nu mi-l poate fura nimeni.

i.- Povestea tristă a tapetului lavabil exterior:

În anul 2010 Promoția noastră de absolvenți ai Facultății de Mecanică din Iași, a ținut o revedere la Suceava. Împreună cu colegii din Suceava aveam misiunea de a organiza acea întâlnire.

Eu, dorind să dau un aspect mai frumos pentru bojdeucă, am încercat să aplic un tapet lavabil, pe pereții exteriori ai casei. Doream să fac o surpriză colegilor mei, să-i invit la un picnic la Dragomirna. Întâmpinând o denivelare, creată de un stâlp din stejar și, am încercat să o înlătur. Am încălcat protecția muncii și am plătit pentru tot restul vieții. Am montat pe Flex o freză disc, cu diametrul mai mare decât apărătoarea, fiind nevoit să lucrez fără apărătoare. Mi-am dat seama că lemnul stâlpului era mai tare ca piatra, dar prea târziu după ce l-am abordat cu freza. Cu un șoc foarte mare flexul mi-a fost smucit din mână și mi-a atacat violent genunchiul piciorului stâng, încurcându-se în blugi și pătrunzând în articulația genunchiului. Cu sânge rece am prins din nou flexul și am apăsat pe întrerupător. Am realizat apoi că pantalonul în dreptul genunchiului stâng era zdrențuit și plin de sânge. Am dat să mă ridic dar am căzut, căci articulația era pătrunsă adânc, încât gamba flendurita față de femur. Îndurerat și cam speriat, am strigat după ajutor și am avut noroc că vecina Valeria a auzit și a mai chemat o vecină. Mi-au dat o frunză mare de podbal și am aplicat-o pe genunchi, improvizând și două atele pentru imobilizarea oaselor, am aplicat și un garou pentru a nu pierde sânge prea mult. Apoi i-am dat telefon fiului Dan, explicându-i că sunt accidentat și-l rog să vină de urgență să mă ducă la spital. Am avut noroc și de data aceasta că Dan a răspuns imediat, față de alte dăți când are telefonul închis, sau nu-l are la el. A venit Dan și m-a dus la Spitalul de Urgențe. Despre cum am putut continua acțiunea de organizare a revederii colegiale cu absolvenții promoției 1968, voi relata mai jos, când voi prezenta subiectul revederilor colegiale.

j.- Plantarea de pomi,

De-a lungul timpului am plantat în grădină mai mulți pomi: meri, peri, pruni, nuci, cireși, gutui. Dintre pomii care erau deja când am cumpărat casa, treptat s-au uscat, li s-au rupt crengi și, pe unii am fost nevoit să-i tai. Sau mai rămas 3 nuci (2 la stradă și unul cam în spatele grădinii, dar treptat rodul lor a scăzut, și astăzi doar cel din fundul grădinii mai rodește câte 2.000 – 3.000 de nuci, pe an.

Pornind de la data procurării locuinței am cumpărat și am plantat anumiți pomi, cumpărându-i de la Ferma Pomicolă din Fălticeni, sau de la Piața Mare.

Dintre pomii plantați, mai sunt viabili 3 nuci (numiți de scumpa mea soată după numele fiilor Dan și Andu și a nepotului nostru, Radu); 10 meri, 4 peri, un corcoduș și un cireș. Mai sunt în picioare și 2 pruni, aduși de la Dâmbroca, doar să simt tot timpul că pot comunica imaginar cu părinții mei și mai ales cu mămica, căci m-a alintat cu „Gigi este băiatul meu”, că semănam izbitor cu dânsa și nu i-am înșelat niciodată așteptările. Poate că totuși spre sfârșitul vieții ar fi dorit să rămână la mine, la Suceava, la distanță de peste 350 km de satul Dâmbroca, dar consideram că nu trebuia să-l părăsească pe taticu, aflat la pat după o fractură de col femural, care a rămas neoperată și nu putea fi credibilă o asemenea părăsire, căci mămica îl iubea mult pe taticu. A suferit mult cât timp taticu a fost prizonier. Nu puteam să accept această despărțire și având în vedere că taticu a fost un om de onoare și iubitor de familia lui, și, după eliberarea din prizonierat a venit acasă la ai lui, deși putea să-și găsească vreo pereche prin Rusia, sau la revenirea în țară, când, în drumul spre casă, a fost solicitat de o femeie văduvă de război de prin Ploiești.

Am plantat și vie și coacăze negre, luând lăstari de la familia Cosovanu, o familie de care ne-am atașat foarte mult pe timpul cât trăiau. Astăzi via este vie și acoperă un perete al bojdeucii. Am plantat vie și pe spaliere, lângă gardul grădinii.

O perioadă, mai la început am plantat și căpșuni, pe partea laterală a casei, care au dat rod vreo 5-6 ani. Prin ei se cam ascundeau șopârle, gușteri și chiar șerpi de pădure. La început m-am temut foarte tare de șerpi, dar m-am obișnuit, fiind atent doar să nu calc pe ei, și purtam încălțări care să mă protejeze. Anul trecut a fost un an bun al recoltei la vie, încât, împreună cu soția, Rodica, am ținut o cură de struguri de vreo lună de zile, iar finii Brândușa și Florin au făcut ceva vin, cred că vreo 5 – 6 deca.

Coacăzele plantate în tufe, de prin anii 1986 -1988, au fost foarte productive și din ele am făcut suc de coacăze și chiar vin de coacăze (mai la început). Azi tufele s-au cam rărit și prin ele cresc buruieni și viță de vie, trebuind să le curățim de 2 - 3 ori pe an.

Am plantat trandafiri, bujori, tuia, liliac. Doar tuia a dispărut complet, că în urmă cu vreo 3 ani s-a uscat, probabil că a fost o poluare, care numai ei nu i-a convenit.

Ce înseamnă și nepriceperea și neacordarea de timp pentru îngrijirea pomilor! Așa au pățit bieții mei pomi, că eu am fost prea tare prins în activitatea mea de profesor și director de liceu, apoi ca inspector școlar, am fost dedicat aproape în întregime responsabilităților funcției. După ieșirea la pensie am avut alte probleme, care m-au ținut departe de iubirea pentru pomișorii mei. Puterile mi-au devenit mai limitate din cauza vârstei, de anumite îmbolnăviri, de pasiunea revederii urmelor pierdute ale vieții, de pasiunea scrisului. Asta este, ăsta sunt eu și nu am putut să mă dedic grădinii de la Dragomirna. O asemenea grădină necesită să o îngrijești zilnic, deci să locuiești în căsuța ei. Mult aș fi vrut să am o grădină frumoasă și să construiesc o căsuță ca lumea, în care să trăiesc ca la casa părintească de la Dâmbroca.

Nu a depins numai de mine că nu am putut realiza tot ce am visat legat de o vilă la țară, cu tot confortul de la oraș. A depins de serviciile noastre (al meu și al soției), de școlile copiilor noștri (Dan și Andu), de starea noastră materială, de facilitățile oferite de viața la bloc, dar și de nevoia relaxării după grelele probleme de serviciu. O piedică importantă, între 1985 – 1990, a fost aceea că terenul era în proprietatea statului și legile vremurilor acelea nu permiteau construirea de case, ci dimpotrivă, bojdeuca urma a fi demolată.

Am suferit că fiilor noștri nici nu le-a trecut prin minte să amenajeze ceva ca lumea acolo să arate cu adevărat a casă de vacanță cu studii superioare, să poată și părinții lor să se bucure de bătrâneți frumoase. O fi fost și lipsa de încredere în noi, părinții, privind imparțialitatea în drepturile de urmași. O, Doamne, de ce n-am știut să iubim copiii și să-i educăm încât atașamentul față de noi și încrederea să fie fără limite și fără condiții?!?

Chiar dacă suntem părinți și copii, chiar de suntem soț și soție, „modernitatea” ne face să avem sufletele izolate, fiecare pentru el, devenim tot mai negeneroși, egoiști...

Așa s-a făcut că iarna nu am mers deloc la Dragomirna, iar vara cel mult de 2 ori pe săptămână. Cu atât de puțin timp alocat, ne amăgim cu ideea că se poate și așa, să stea, părăsită și neîngrijită, găsind și o justificare, neortodoxă, că ar putea tenta

pe unii aborigeni ai Dragomirnei să mai dea câte o spargere, chiar dacă cam „bate vântul prin casă”

Ar trebui să vindem acea proprietate, că locul se cere să fie sfințit de cineva care poate să facă lucrul acesta. Tare m-aș bucura să apuc a vedea cu ochii mei cum ar arăta grădina și bojdeuca, transformate într-un mic paradis, chiar dacă n-ar fi al meu.

k.- Grădina de legume și păstrare curățeniei în curte

Terenul din dreptul căsuței, când am cumpărat grădina, arăta total îmburuienat, înțesat de urzici, brusturi, și alte buruieni. Căsuța era năpădită de buruieni. Cu tinerețea și entuziasmul avute la început, am căsăpiti toate buruienile, am cosit în toată grădina.

Am amenajat o grădinuță de legume pe vreo 2 ari, în spatele casei. Săpam de toamna, cu hârlețul și nu oboseam deloc, că doar eram tânăr, aveam vreo 46 de ani. Primăvara îmi era ușor să fac straturi, căci săpatul de toamna păstra terenul reavăn, ușor de lucrat. Pe straturi, de-a lungul timpului am semănat: fasole, ceapă, usturoi, morcovi, țelină, pătrunjel. Am semănat și mușețel, care a năpădit grădina și îl cam proteja Rodica, specialistă casei în plivit. Mușețelul îl înlăturam doar acolo unde sufoca legumele. În fiecare an am avut recoltă frumoasă de mușețel. Nu știu de unde a apărut menta și hreanul, pe care de asemeni le protejam.

Cu răsaduri am plantat în mai mulți ani roșii, busuioc și cimbru.

Rodica era specialistă în plivitul straturilor și îi plăcea mult să plivească. Ea despre mine ar putea spune : „Îi plăcea să privească”.

Pe fundul grădinii aveam bucuria, pe la început de iunie să culegem lăcrămioare. Și, tot pe acolo era o zonă întinsă cu frăguțe sălbatice.

"Există un nou tip de viață în față, plin de experiențe care așteaptă să se întâmple. Unii o numesc" pensionare. "Eu o numesc fericire". Betty Sullivan

"Rămâi ocupat [când te retragi]. Dacă ai de gând să stai pe canapea și să te uiți la televizor, vei muri." Bill Chavanne

D.- VIZITE PRIN LOCURILE NATALE ȘI LA LOCURI DE MUNCĂ.

Voi prezenta numai câteva imagini, având în vedere că tema asta am dezvoltat-o mult în „Viața mea ca o fantomă”.

a.- Vizită pe la fostele locuri de muncă, unde am funcționat ca asistent medical,

La Rătești în căutarea de cunoștințe

De vorbă cu domnul Grigorescu,

Dispensarul la Costică Dumitrescu

Dispensarul Ojasca, azi primărie

„Pământ natal, ești cu atât mai mult al meu cu cât ești mai departe.” citat clasic din Luis Cernuda

„Viața, cu cele 5 locuri ale sale: locul natal, locul de joacă, locul de muncă, locul de odihnă și... locul de veci.” aforism de Ananie Gagniu

„Nu poți vorbi sincer despre Dumnezeu dacă nu ești înrădăcinat profund de părinți și de locul natal - probabil cele mai nobile valori ale minții și inimii omenești.” citat din Ștefan Radu Mușat

b.- Vizite pe plaiurile natale,

Prin 2007 mi-am descoperit pasiunea de a revedea locurile copilăriei și tinereților mele

Frumosul lac din Crângul Buzăului

Părintele Nicu, eu și cumnata Mia

Școala generala din Scurtești,

În Stâncești, cu verișoara Paula

În curtea casei părintești, împreună cu fratele Nicușor

La gardul lui Stan Bârsan,
cu familia lui

Nenea Ionică și Țața Fana

Cu Nicușor la mormântul părinților

Cu Nicușor la mormântul lui Nelu

Cu Andu la fratele Nicușor

Nicușor și Mia la poarta casei lor.

Din incursiunile prin locurile natale am gustat din mierea vremurilor tinereții, am îmbrățișat sufletele multor prieteni și ale rudelor, mi-am făcut noi prieteni. Cu alte cuvinte pot spune că am făcut o baie de fericire și m-am simțit dator să slăvesc acele

locuri prin cărțile mele: Dâmbroca – Curcubeu peste timp, Săgeata – Zbor prin vremuri, Viața mea ca o fantomă și altele.

c.- La marea Egee cu Sabin,

Din păcate de la acea frumoasă trăire nu am realizat imagini și o prezint doar prin câteva descrieri:

Am mers cu Sabin și cu un prieten al fiului Dan, Florin, în Grecia, la Marea Egee – Stațiunea Paralia Katerini.

A fost un sejur minunat, presărat cu mici momente tensionate, din grija ca Sabin să nu depășească limitele balizelor. că la vârsta lui de 11-12 ani nu-și dădea seama de pericolele care-l pândeau.

La hotel aveam o cameră cu 3 paturi, aliniată pe aceeași parte. Am ocupat patul dinspre fereastră, Sabin se afla la mijloc, iar Florin spre ușa de intrare.

Spațiul era cam restrâns, dar nu prea ne păsa, căci aveam Alte preocupări.

Micul dejun intra în tariful cazării, iar în rest serveam masa pe la diferite restaurante din stațiune. Era suficient de bogat și noi, aveam grijă, ca românii, să luăm și la pachet pentru prânz. Mai cumpăram câte ceva și ne asiguram hrana și pentru cină. De câteva ori am mers cu Sabin și am servit meniul lui preferat Shaorma. Și fructe am consumat multe: piersici și pepeni.

M-am plimbat cu Sabin de mai multe ori, prin stațiune și împrejurimi și am rămas cu amintirea unor locuri frumoase și bine întreținute.

Despre plajă și despre mare nu pot spune decât că îmi imaginam cum arată raiul. Era un peisaj de vis, cu marea limpede și de un verde-albastru nemaipomenit. Îmi aducea aminte de largul mării de la o stațiune din zona Constanței, când m-am plimbat cu un vaporeș, în larg, la o oarecare distanță. Pe atunci aveam cam 38 de ani, și simțeam chemarea mării, chiar dacă nu eram un bun înotător. Apa mării era limpede, limpede, transparentă până la vreo 10-15 metri. Ce simțeam ? Simțeam o plutire plăcută corpului, dar psihicul îmi era tulburat ca de un pericol iminent. Apă era călduță, dar cam la o jumătate de metru dădeam de apa rece, și parcă mă trăgea cineva de picioare.

Acolo, la Marea Egee, nu aveam nicio teamă pentru mine. Teama mea era pentru Sabin, că în naivitatea lui și în grozăvia de a arăta ce poate, avea tendința să treacă dincolo de balize.

Nu l-am lăsat pe Sabin singur în apă, ci-i dădeam voie până unde apa venea pe la piept. Când începea el să înoate, mă porneam și eu și nu-i permitem să treacă dincolo de mine. Într-o zi cam a forțat nota și l-am certat, i-ar el s-a enervat și m-a cam jignit. Cu mare greutate m-am stăpânit să nu-l lovesc, am plecat înapoi la cameră supărați unul pe altul. În ziua aceea am stat supărați și cred că el și-a dat seama de greșală și de obrăznicie și încerca să „dreagă busuiocul”.

În ce privesc cheltuielile, Sabin a primit ceva bani de la părinți, care s-au dovedit insuficienți pentru a-și satisface micile plăceri gastronomice. Pe lângă ceea ce a avut i-am mai dat și eu, dar banii lui s-au terminat înainte de plecare. Avea oare cari regrete că nu a păstrat niște bani să-i dea mamei lui la întoarcere. Eu, nu-mi terminasem rezervele de bani, mai aveam vreo sută de dolari și am gândit că i-aș face o plăcere lui Sabin dacă împart cu el ceea ce mi-a rămas, dar nu i-am dat decât la plecarea spre casă. Când i-am dat banii mi-a plăcut mult de el. S-a bucurat ca un copil pentru primirea jucăriei râvnite, dar atunci era vorba de o jucărie de suflet și s-a bucurat că poate să-i dea o sumă de bani mamei lui la întoarcerea acasă. A fost pentru mine o mirare plăcută, o minunare. Câți copii sunt în stare de asemenea gesturi?

d.- La Jupiter cu Rodica,

Apă, aer, soare – la mare

Prin luna august a anului 2017, am mers cu Rodica la mare., în stațiunea Jupiter

Rodica, o făclie de dor care mi-a luminat viața.

Ca-n filmul „Bătrânul și marea”. Bătrânii sunt eu, marea se vede, balena nu se vede, dar sufletul o percepe ca pe bătrânețe mea care începe să mă hărțuiască

E.- REVEDERILE CU FOȘTII COLEGI DE ȘCOALĂ MEDIE TEHNICĂ SANITARĂ: 1.- LEGĂTURI ȘI VIZITE CU UNII DINTRE COLEGI

a.- Revederea cu Nicu Bâlcă la Suceava și excursiile

Masa de primire a familiei Bâlcă

La bojdeuca de la Dragomirna

La Dan, o masă cu familia Bâlcă

O poză de grup cu familia Bâlcă

M-rea Humor: Daniela, Nicu și Rodica

Cu Nicu Bâlcă la M-rea Humor

Nicu Bâlcăn la Mrea Sucevița

Nicu, Rodica și Daniela la Sucevița

Pe aleea care duce spre lac

Lacul Codrilor Albaștri – Eminescu

Casa memorială George Enescu

Casa memorială Mihai Eminescu

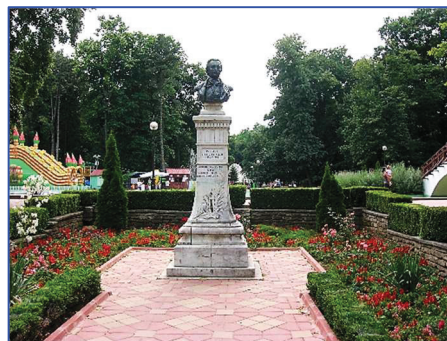
„Singurul progres care poate influența profund viitorul,
este cel care crește din trecut.” George Enescu

„Menirea vieții tale e să te cauți pe tine însuși.” — Mihai
Eminescu

„Munca unui om se poate plăti. Caracterul, cultura lui,
nicicând.” — Mihai Eminescu

La parcul din Botoșani

Statuia lui Mihai Eminescu - Botoșani

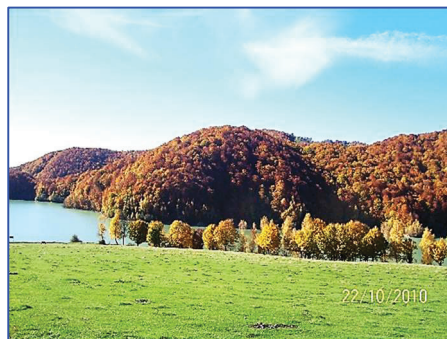
La familia Dima la Văratec

b.- Revederi cu Nicu Bâlcă la Cămpina și excursiile

Nicu și Daniela la barajul Paltinu

Barajul Paltinu

Barajul Paltinu este construit din beton în format de arc, are o curbura dublă, cu rost perimetral. Barajul Paltinu este primul baraj din țară construit în acest fel de inginerul Aristide Teodorescu, în perioada 1966-1971.

Casa memorială a Iuliei Hașdeu

Muzeul de la Mateiaș

Biserica din stâncă de la Nămăești

La mormîntul părinților lui Nicu
Văleni Dâmbovița

c.- Vizita la Petrică Achimoiu, la Corbii Mari

Nicu, Dniela și Petrică Achimoiu

Eu, Daniela și Petrică Achimoiu

"În tinerețe, zilele sunt scurte și anii lungi; la bătrânețe, anii sunt scurți și zilele lungi." Nikita Ivanovici Panin

"Orice om își dorește să trăiască mult, dar nici unul nu vrea să îmbătrânească." Jonathan Swift

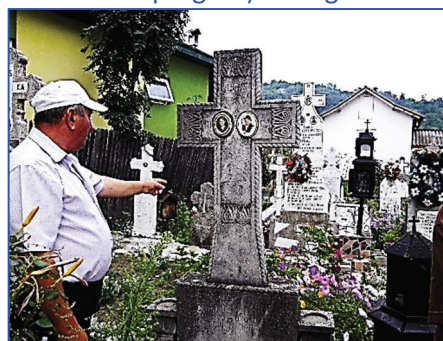
Locuința lui Petrică Achimoiu

Petrică pregătește un grătar

Nicu Bîlcan, sora lui Petrică și nepoata lui Petrică – o păpușică

Petrică privește îndurerat mormântul păriților săi

La magazinul la care soția lui Petrică este vânzătoare

La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna Corbii Mari făcea parte din plasa Neajlovul a județului Vlașca, era formată din satele Corbii Mari și Podu Corbeanca, cu o populație totală de 958 de locuitori. În comună funcționa o biserică zidită în 1859 și o școală mixtă cu cinci clase, frecventată în 1888 de 64 de elevi (dintre care 26 fete). La acea vreme, pe teritoriul actual al comunei erau organizate în aceeași plasă și comuna Patruzeci de Cruci, formată din cătunele Patruzeci de Cruci (astăzi, Petrești) și Moara din Groapă, cu o populație de 518 locuitori. Aici funcționau 2 biserici, o școală cu 67 de elevi, o moară și o piuă pe Neajlov. Satul Grozăvești făcea pe atunci parte din comuna Fundu Părului, iar satul Valea Stanchii — din comuna Corbi-Ciungi.

În 1925, comuna Corbii Mari, în aceeași compoziție, avea 1600 de locuitori și devenise reședința plășii Neajlov. Comuna Fundu Părului avea în compunere satele Fundu Părului, Ungureni și Principele Carol. Comuna Patruzeci de Cruci a căpătat definitiv denumire de Petrești, deși satul ei de reședință a rămas cu același nume; alături de el, se aflau în comună și satele Bărăceni, Moara din Groapă, Grozăvești și Obislav, cu 2217 locuitori

c.- Revederile de la București, Regăsirea colegială – 2009 - 2010

În curtea școlii de pe strada Pitar Moșu-19.august.2009 cu Gigi Mătușoiu,
Viorel Pena, Nicu Bâlcă, Mircea Iordache și Petrică Achimoiu

Ce ne salvează? Memoria fotografică... din ce a fost, din ce s-a vrut, din ce-am trăit ori am iubit, din cât am dăruit și ce sperat avea, din fericire dăluită cu suspine, din cum ne-am strâns la piept când ne-a durut, din ce n-am îndrăznit și n-am putut, din visele gustate dimineața la cafea, din noi în alții și din alții-n noi, din gânduri ce ne-au frământat ca pe eroi. Rămâne ce-a contat iar restul e "uitat". Sorin Șomandra

Colegii mai sus menționați și fiica lui Gigi Mătușoiu

Gică Neagu (+) și Petrică Achimoiu,
în fața fostei Școli Sanitare de pe Str. Pitar Moșu

Broșura revederii de la București

F.- REVEDERILE CU FOȘTII COLEGI DE FACULTATE

După revederea la 10 ani de la absolvirea facultății, din 1978, am fost foarte prins de problemele de serviciu și n-a mai participat la revederi până după ieșirea la pensie, în 2008. Toate aspectele plăcute, legate de întâlnirea colegială, le-am inserat în câteva broșuri și în cartea autobiografică VIAȚA MEA CA O FANTOMĂ. În cartea COSMOSUL ȘI IUBIREA, voi da prioritate imaginilor pentru o prezentare sumară a locurilor și momentelor mai importante la care am participat.

Amintirea este revenirea, unui lucru în minte,
Sau a unor fapte care s-au petrecut în trecut,
Imagini păstrate în memorie, multe dorite,
Obiect suvenir care amintește de cineva iubit.”

Am apelat la-înțelepciune
Și-am observat ca evident:
Nimic nu e mai dulce-n lume
Ca viața dulce de student.

MI

În luna August a anului 2008 am avut revederea promoției 1968 a Facultății de Mecanică din Iași (la 40 ani de la absolvire). A fost un mare succes, colegul meu de grupă, Leon Dorel-șeful de promoție, a fost la mare înălțime.

În 2010 – Revederea de la Suceava

În perioada 18-20 august 2011, am avut întâlnirea colegială cu Grupele 276 și 277, de la Facultatea de Mecanică Iași. Întâlnirea a avut loc la Văratec și a fost organizată de colegii Radu Mihăilescu și Ion Dima. - În perioada 20-22 iunie 2013, a avut loc revederea de la Iași, sub patronajul și ocrotirea lui Dorel Leon.

În 2014 – Revederea de la Vrancea - Lepșa

În 2015, revederea de la Bacău - Slănic Moldova, la Pensiunea Montana.

În 2016 – Revederea de la Galați – Tulcea

În 2017 – Revederea de la Poiana Brașov

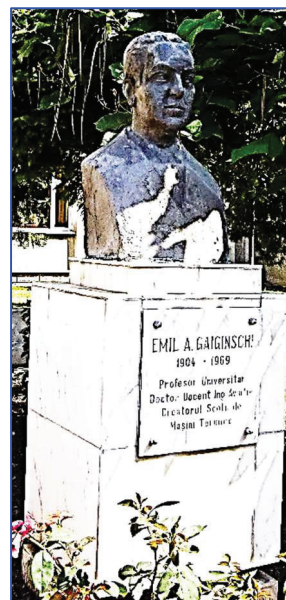
În 2013 și 2018 – Revederi la Iași

În 2019 – Revederea de la Neamț

a.- Revederile de la Iași – 2008, 2013, 2018

Poza de grup în fața Universității „Alexandru Ioan Cuza”

Cei trei magnifici: N. Popinceanu, D. Mangeron și A. Gaiginschi

Mircea Iordache într-un remember

Fațada Universității „Gh. Asachi”

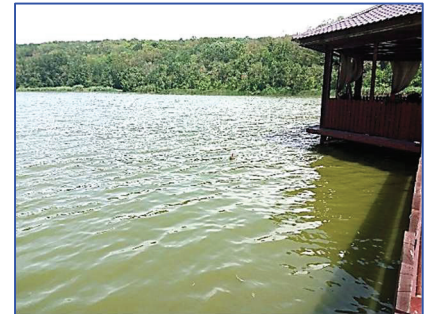
Vedere spre Palatul Culturii

Opriță, Palade, Iordache și Chirilă

La Mănăstirea Dobrovăț

La Ciric - Iași

Obeliscul din Copou

Statuia lui Mihai Viteazul

Deschiderea festivității revederii

Cu colegii pe o bancă în Copou

Relaxare cu dans

b.- Revederea de la Suceava - 2010

Deschiderea festivă a revederii de la Suceava, cu profesorul Cozmâncă, profesorul Graur (Rectorul Universității din Suceava) și profesorul Cefranov+

Leon Dorel, în pledoarie pentru valoarea promoției

O immortalizare a revederii, în fața Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava

O imagine a grupului de colegi prezenți la revedere,
în fața porții de intrare la Mănăstire Putna

Echipele de fotbal amator „Balena” și „Schilodul”, pentru o confruntare pe terenul Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava

Mircea lordache, un schilod reprezentativ, după un accident grav la genunchi, apără cu o cârjă și a creat o fază hazlie.

c.- Revederea la Vrancea – Lepșa - 2014

La M-rea Lepșa

La Mausoleul Mărășești

„Succesul se învață, el nu este un obiectiv,
Ci o călătorie care poate dura toată viața,
Putem să-l atingem de ne implicăm afectiv,
Și ne concentrăm pe țelul care-i dă șansa.”

MI

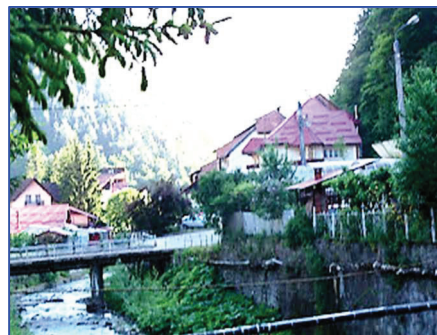
La Muzeu

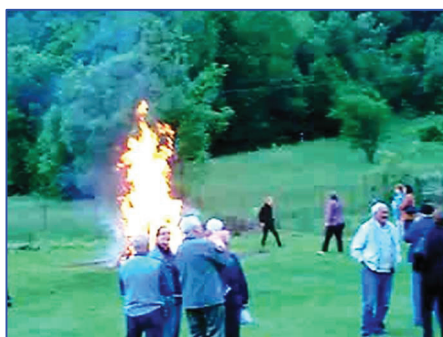
Un grup de colegi se amuză

"Marele secret pe care îl împărtășesc toți bătrânii este că nu te schimbi cu adevărat în șaptezeci ori optzeci de ani. Trupul tău se transforma, dar tu nu te schimbi deloc. Iar acest lucru, desigur, dă naștere unei mari derute." Doris Lessing

d.- Revederea la Bacău – Slănic Moldova - 2015

Pensiunea Monte Carlo – Lepșa - Bacău

Focul de tabără

La masă colegială

Hora focului de tabără

e.- Revederea de la Neamț – Văratec – 2011 și 2019

Pe podul Cetății Neamțului

Un grup de colegi pe terasa
Cetății Neamțului

„Sunt suflete pentru care apropierea de oameni
Se pot realiza numai prin înstrăinare exterioară,
Capabile să dezvolte sentimente față de semenii,
Dar care pot aduce fericire și liniște interioară.”

MI

La ieșirea din Cetatea Neamțului

Masă de taină la Mănăstirea Văratec

În vizită la familia Gabi și Ion Dima

Aș vrea să fie iar, acum,
Trăirile de-atunci!
Eu v-adresez cuvinte dulci.
Am multe să vă spun.

Azi vouă mă spovedesc
Că v-am iubit și vă iubesc!

f.- Revederea de la Brașov – Poiana Brașov - 2017

Poză de grup la Grădiștea

Vedere din Grădiștea

O pensiune de agrement

Pe străzile Brașovului

G.- PREOCUPĂRILE LITERARE

1.- BIG-BANG-UL ÎNCEPERII PREOCUPĂRILOR LITERARE,

Primul bob de spumă al înclinației mele pentru scrieri literare, poate că-și au rădăcinile genetice de la tăticul meu Neculai Iordache, de pe când mă aflam la Școala Medie Tehnică Medico-Farmaceutică București, atunci a fost big bang-ul pornirilor mele pe această cale. Ca toți copiii, fiind elev la o școală depărtată de casă, eram nevoit să trimit câte o scrisoare la părinți, în care să arăt că o duc bine cu școala, dar că așa avea nevoie de unele-altele. Mergând într-o zi la Târgul Moșilor, am văzut cum unii câștigau la loz în plic. Deși aveam puțini bani la mine, cam vreo zece lei, mi-am permis să cumpăr un loz, la 3 lei. Am rămas surprins că din prima am câștigat 50 de lei, ceea ce reprezenta o sumă frumoasă pentru un elev sărac. |||Cred că unul mic și negru mi-a trimis un mesaj otrăvitor, încât n-am putut pleca imediat de lângă masa de loz în plic, mulțumindu-mă cu ce am câștigat și am mai tras lozuri, unele erau cu mici câștiguri, altele cu mai trage o dată, dar cele mai multe erau necâștigătoare, astfel că până la urmă am pierdut toți banii de care dispuneam. Nu mai aveam nici măcar 0,25 lei (25 de bani, la vremea aceea) necesari să mă întorc la internat, încât a trebuit să merg pe jos și, era ceva distanță. Nu apucasem să-mi iau măcar un covrig și foamea îmi frământa mintea. Cum să-mi asigur suplimentul zilnic, având în vedere că mâncarea de la cantină era, adeseori de nemâncat. N-aveam cum să fac rost de bani, decât dacă ceream de la părinți. Mai bine sufeream de foame și de anumite lipsuri decât să caut altă cale. Cred că aveam o puritate care nu-mi permitea să mă gândesc la altă cale. Cred

că e de înțeles la ce mă refer. Atunci am făcut o scrisoare cam „lacrimogenă„ și am trimis-o părinților. Foarte repede am primit banii, dar și o scrisoare educativă, care, în glumă se referea la greutatea creșterii celor 4 copii. Printre altele, în scrisoare se aflau și 2 versuri: „Patru boi leagănă carul, / Eu cu mă-ta duc amarul”

Un nou impuls a venit pe când eram felcer la Cojanu, raionul Buzău. La primărie, ca funcționară se afla și o fată, un pic cam trecută și cam „ambitioasă”, Nela Luntraru. Ne cam ironizam uneori. Când jucam un fel de volei, în curtea Primăriei, eu, la vremea aceea obișnuiam, atunci când săream la mige să strig „hopaaa”, ea mă imita de fiecare dată. Drept replică, am scris pe o masă din Primărie: „ De o fi să mor, las cu limbă de clopot / Ca Nela-n amurg să-mi cânte Prohodul”.

Declicul exploziei mi-a venit în epoca de „glorie”, când, deranjat de abuzurile sistemului am compus unele pamflete împotriva sistemului și a cultului personalității familie președintelui țării. Dintre acele pamflete menționez: Cultul personalității, Căderea din alb, Lozinci, La noi la Dragomirna, și altele. E drept că le păstram mai mult în minte decât scrise în vreun caiet secret.

După 1990, atât ca director adjunct de liceu am scris diverse pamflete la adresa conducătorilor țării, la adresa învățământului și altele.

Abia după ieșirea la pensie, am avut timpul și inspirația să compun ceva mai substanțial. Cu ocazia revederilor pentru promoția mea de la Școala Medie Tehnică Sanitară, și a promoției mele de la Facultatea de Mecanică, din Iași, am reușit să realizez unele broșuri despre viața din acele perioade, în care am amestecat un pic scrierea în proză cu poezia.

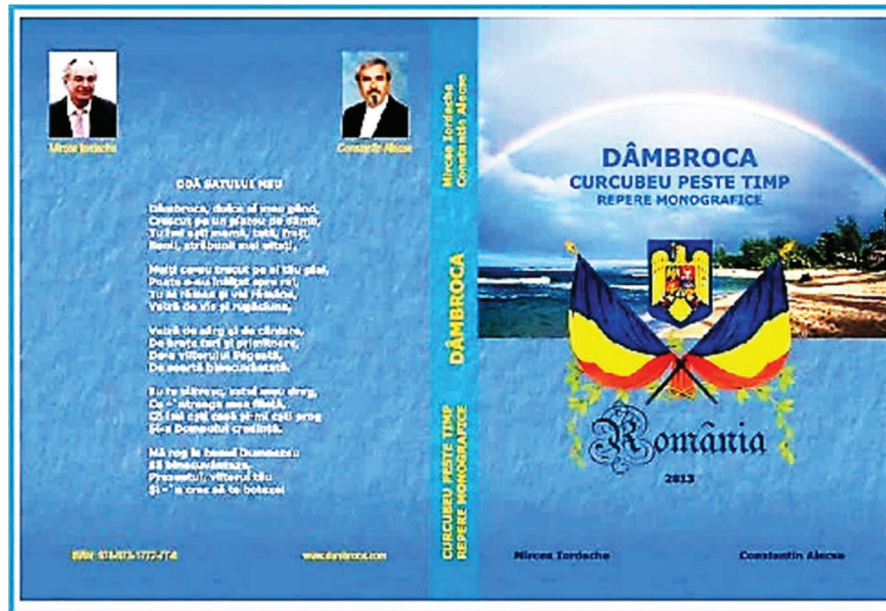
„Când deliciile vieții au riduri, devin amintiri,
Care se strâng pentru insomniile bătrâneții.
Amintirile vin și din clipele unor mari iubiri,
Apar și dispar din vis și de pe retina inimii.”

MI

"Viața ar fi infinit mai fericită dacă ne-am putea naște la vârsta de optzeci de ani și ne-am apropia treptat de cea de optsprezece ani." Mark Twain

2.- DERULAREA ACTIVITĂȚII LITERARE, în colaborare cu Părintele Protopop Constantin Alecse;

DÂMBROCA – CURCUBEU PESTE TIMP – REPERE MONOGRAFICE

În primăvara anului 2011, am reușit să dau de urma fostului consătean Constantin Alecse, care se află la Los Angeles, în calitate de Preot Protopop de California. Amândoi am fost entuziasmați de regăsire. Părintele Protopop mi-a găsit blogul, în care inserasem unele eseuri poetice și m-a asigurat de tot sprijinul Prea cucerniciei Sale, cu amintiri și cu dolari. Eu mă gândisem la o carte monografică, așa doar din amintiri, dar am fost stimulat să mă documentez și în mare măsură a ieșit ceva demn de laude

"În tinerețe suntem străbătuți de dorință; la bătrânețe, de dorința de a simți dorința." Mignon McLaughlin

„Curcubeu - zâmbetul lui Dumnezeu din spatele lacrimilor cerului.” definiție aforistică de Viorel Vintila

Citate din Cuvântul înainte a avut ca titlu DÂMBROCA – FILE DE POVESTE, fiind onorat de un valoros scriitor și critic literar, fiu al satului Dâmbroca, Radu VOINESCU (Nicu Baboi)

- „Suntem un punct pe harta globului, integrat în toate cele ale lumii. Despre toate acestea a hotărât să dea seamă, într-un moment de inspirație și de emoție a întoarcerii la origini, inginerul Mircea Iordache. Plecat de tânăr din sat, și-a făcut rostul departe, tocmai în Suceava cea acoperită de gloria lui Ștefan cel Mare. Dar inima domniei sale a rămas atașată de satul acesta al nostru, cu bunele și cu relele lui.

- Din dragostea domniei sale pentru satul natal s-a născut ideea unei monografii. A muncit la ea fără preget, cu seriozitate, cu aplicație, căutând, investigând, asumându-și o sarcină grea și laborioasă, inclusiv cercetare de teren la o vârstă la care alții își îngrijesc doar tabieturile. Și s-a achitat de aceasta cu brio, într-un timp record.

- I s-a alăturat, tocmai din îndepărtata Californie, preotul protopop Constantin Alecse, plecat și domnia sa din Dâmbroca încă din adolescență.

- Mircea Iordache a cules și a sintetizat imensul material adunat, l-a îmbogățit cu fotografii realizate tot de domnia sa, iar

- Constantin Alecse, vrednică față bisericească îngrijindu-se cu dragoste de românii ortodocși din zona Los Angelusului, spirit deschis către cele moderne, cu o râvnă și o mîgală demne de întreaga stimă a dâmbrocenilor, dar nu numai a lor, a luat asupra-și sarcina de a așeza totul pe Internet. A rezultat un site extrem de bogat, minuțios elaborat, cu secțiuni numeroase, unde povestea de ieri și de azi a satului nostru poate fi găsită și parcursă în amănunțime – de la datele istorice, la cele etnologice, folclorice, economice, lingvistice – de către oricine.

- Site-ul "www.dambroca.com" este, cu probabilitate, în structura lui atât de arborescentă, unic în România. Are șanse să se numere printre puținele de acest fel în întregul World Wide Web. Este prima monografie de o asemenea amploare postată integral pe Internet, beneficiind de toate facilitățile multimedia pe care plasarea on-line le face posibile.

- Un punct modest pe harta lumii, Dâmbroca noastră, este

astăzi, grație eforturilor neprecupețite ale inginerului Mircea Iordache și ale protopopului Constantin Alecse, fii ai satului între fiii satului, vizibil pentru întreaga lume.” Radu Voinescu www.radu-voinescu.lydo.org

Citate din aprecierile prof. univ. dr. Gheorghe CALCAN

Un pasionat cercetător în ale istoriei românismului, Prof. univ. dr. Gheorghe Calcan apreciază cartea. Din cuvântul domniei sale extragem câteva citate:

- **„Impresionant! -** Cred că acesta este cuvântul care poate caracteriza realizarea Monografiei localității Dâmbroca, din Comuna Săgeata, județul Buzău, avându-i ca autori pe domnii Mircea Iordache și Constantin Alecse.

- **Lucrarea** domnilor Mircea Iordache și Constantin Alecse este complexă și metodică. Este structurată foarte frumos și logic în zece capitole, cuprinzând cadrul istoric, cel geografic (habitat și populație), dezvoltarea economico-socială, instituțiile satului, cultura, tradițiile și obiceiurile, oamenii satului etc.”

- **Toate** aceste elemente sugerate, și multe altele sunt dezvoltate de cei doi fii ai satului, domnul inginer, profesor și poet Mircea Iordache din Suceava și Părintele Protopop Constantin Alecse din Statele Unite ale Americii, în monografia localității. Munca și dăruirea Domniilor Lor merită toată admirația. Considerăm înfăptuirea celor doi autori întru totul remarcabilă.”

- **„Depărtarea de casă”** a celor doi autori a amplificat, suntem siguri, energia realizării acestui proiect! Un discret atașament al sferelor de investigație: documentare „în site”, fotografii și anchete de teren, dl. Mircea Iordache; fonduri externe și Site, dl. Constantin Alecse, a dat un întreg foarte frumos! Ceea ce particularizează întru-totul demersul domnilor Mircea Iordache și Constantin Alecse este realizarea unui site al Monografiei și concomitent al localității. Site-ul ni se pare a fi de-a dreptul fabulos! El este funcțional în zece limbi (română, engleză, franceză, greacă, rusă, germană, spaniolă, chineză, japoneză, armeană) făcându-l, pe această tematică, unul dintre cele mai performante și accesibile site-uri din țară (și chiar din afară).

- **Anexele, fotografiile, videoclipurile, Forumul Dâmbrocean** sunt alte elemente care ne pot ajuta în creionarea dimensiunilor realizării celor doi autori!

- **Monografia localității Dâmbroca** este o înfăptuire întru-

totul meritorie, de excepție prin „anexa” ei electronică, o contribuție nuanțată la înțelegerea și scrierea istoriei, economiei, culturii și etnografiei locale și naționale. Impactul ei național și extern este deja dovedit!

- Omagiul nostru autorilor! Realizarea Domniilor Lor este o mărturie a valorii și un îndemn spre tot ceea ce este bine, firesc și uman! Aprecieri sincere și felicitări din suflet!”

Prof. univ. dr. Gh. Calcan

Citate din Cuvânt de recunoștință

PC Pr. Protopop Constantin Alecse subliniază:

- „Dâmbroca, pentru Înalt Prea Cucernicul Fr. Constantin Alecse”. Oare era pentru mine. Visul îmi readusese copilăria și parcă o refuzam, spunându-i că a fost dură cu mine. Citind mesajul primit, am recunoscut imediat expeditorul. Era satul meu, grăind însuflețitor prin săteanul Mircea Iordache, și-mi propunea să facem o carte de sfințire și recunoștință, care să ghideze linia viitorului, pentru a se cinste memoria înaintașilor, a se păstra datinile strămoșești și a nu se devia de la poruncile bunului Dumnezeu.

- Mi-a fost cam neclar, asupra a ce se aștepta de la mine, mai ales pentru confesiunile ce mi se făceau asupra mândriei de a te fi născut țăran dâmbrocean și că sunt unele voci care respiră reținere asupra importanței lucrării monografice și lipsă de încredere asupra capacităților de realizare.

- În visele următoare m-am mutat în satul natal cu întregul bagaj de suflet. Am admirat ideea de monografie ca fiind Mâna lui Dumnezeu, care direcționează pașii satului meu. Plecat de la vârsta de 15 ani și revenit foarte rar și doar în treacăt, deodată m-a cuprins un dor imens și responsabilitatea de a reîntoarce, cu recunoștință, ceva din har ismele divine și binecuvântările personale, cu care am fost alduit.

-Poate că Mircea Iordache va reuși să strângă material documentar, pe care, cu abilitățile mele de operator pe calculator să le pun în valoare cât mai bine și în felul ăsta să arăt lumii ce sat fălos și bogat spiritual este Dâmbroca. Mă rugam: „Doamne, fă ca să mi se îndeplinească acest vis!”

- „Nu am să uit, cât voi trăi și sunt mândru că m-am născut în Dâmbroca, că acolo mi-am petrecut copilăria, acolo am învățat bunul simț de la părinții mei – țăranii adevărați - și de la bunica mea, mamaia Smaranda (mama tatălui meu), care m-a învățat „cei șapte ani de acasă”.

- Cartea satului Dâmbroca „Curcubeu peste timp”, reprezintă o întoarcere a autorilor în etapa copilăriei lor, dar și scoaterea la iveală a identității satului de la formare până în prezent. În același timp, cartea orientează urmașii pe calea dreaptă a omeniei, respectului față de valorile locale, cinstirea eroilor trecutului prin: hărnicie, credință în Dumnezeu și dăruire față de neam și țară.”

Citate din Motivația lui Mircea IORDACHE

- Vizitând, în ultimii ani, satul natal, m-a cuprins nostalgia trecutului, când, copil fiind, am sorbit seva pură - de suflet, a satului. I-am văzut mimica durerii pentru plecarea fiilor în război, mimica încleștării în lupta pentru existență, cearcănele provocate de grijile pentru viitorul copiilor.

- La vizitele în sat am observat multe schimbări, unele spre bine (pătrunderea în case a modernismului, preocuparea pentru dezvoltarea de afaceri și de asigurarea certă a mijloacelor de subzistență în gospodărie,..), dar și spre rău (îndepărtarea de tradiții și obiceiuri, scăderea motivației pentru învățătură, politizarea exagerată a instituțiilor, tratarea partizană a locuitorilor ...).

- Lumina speranței și pocnetul startului a venit tocmai din Los Angeles, de la Înalt Prea Cucernicul Fr. Constantin Alecse, protopop de Los Angeles, care a primit cu multă încredere și chiar cu admirație, ideea de monografie a satului. Inițial, aveam în gând să fac un fel de poveste a satului, în care să folosesc toate amintirile mele și unele documentări sumare, dar telefonul din Los Angeles, mi-a indus creșterea dorinței și voinței de a ținti către o lucrare documentată cât mai temeinic.

- Motivații importante pentru mine, în acțiunea de realizare a monografiei satului Dâmbroca sunt și: venerația ce o am pentru generațiile trecute, care au sfințit vatra satului prin eroismul lor; dragostea pentru satul, care mi-a oferit cea mai frumoasă etapă a vieții mele – copilăria, alături de părinți, frați, prietenii de joacă și în condițiile experiențelor de viață, prielnice unei bune educații; consider că satul nostru merită acest omagiu monografic, pentru: mândria sătenilor; informarea urmașilor noștri asupra istoriei satului; a nu se pierde în și mai mare măsură, decât astăzi, urmele strămoșilor noștri; transmiterea către tineret a modelelor de valori ale satului, educarea lui spre a duce satul spre noi realizări și valori cât și pentru păstrarea tradițiilor locale, etc. .

Citate din Cuvântul de apreciere „DÂMBROCA, O COMOARA DE SUFLETE” al domnului profesor, scriitorul Aurel Anghel, xtragem câteva citate:

- Un amestec necunoscut de sentimente m-a cuprins la festivitatea de lansare a cărții « Dâmbroca – Curcubeu peste timp – Repere monografice » Locul de desfășurare, curtea grădiniței. Cei prezenți erau așezați pe băncuțe cu fața către intrare. Pe prispa grădiniței se afla o masă lungă, la care au luat loc: Mircea Iordache, autorul cărții; Radu Voinescu, scriitor, fiu al satului cel care a și scris Cuvântul înainte; profesorul de filozofie Constantin Enuș, fost director și ctitorul școlii; biologul Elisabeta Popp, fostă directoare a școlii, Adela Petre, renumita creatoare poluară și Gheorghe Petcu, scriitor buzoian;

- A fost o clipă de veșnicie, prin efortul generos al ing. Mircea Iordache și a colaboratorilor săi;

- Autorul a ascultat cu bucurie toate întâmplările cu privire la pierdută în zarea fără de sfârșit a vieții satului, pe care o cunoștea mai bine decât oricare, bucuros că ajunsese să prindă clipa lansării cărții, ca pe o magie.

- Ne-am îmbrățișat la plecare, ne-am promis să continuăm comunicarea. Și, iată cum, la câteva zile aveam să-l aud pe Mircea Iordache exprimând bucuria împlinirii unui vis: „- Sunt acum ca un maratonist ajuns la capătul cursei. Simt că am reușit, că m-am învins, pe mine însumi.” Apoi, mărturisirea despre un alt proiect:“- Sper să fim sănătoși, să ne mai întâlnim măcar o dată la Dâmbroca la lansarea cărții autobiografice a Părintelui Protopop Constantin Alecse, din Los Angeles, cel care a contribuit efectiv la scrierea monografiei satului și care a asigurat tipărirea cărții “DÂMBROCA, CURCUBEU PESTE TIMP, repere monografice. Poate că și „Viața mea”, din care nu va lipsi satul și chiar un volum de poezii, vor crea motive de revedere.” Aurel Anghel, scriitor

În 13 Octombrie 2013, Am Avut Lansarea De Carte „Dâmbroca – Curcubeu Peste Timp – Repere Monografice”. Prezentarea Am Făcut-O În Satul Natal Dâmbroca Și A Fost Un Mare Succes.

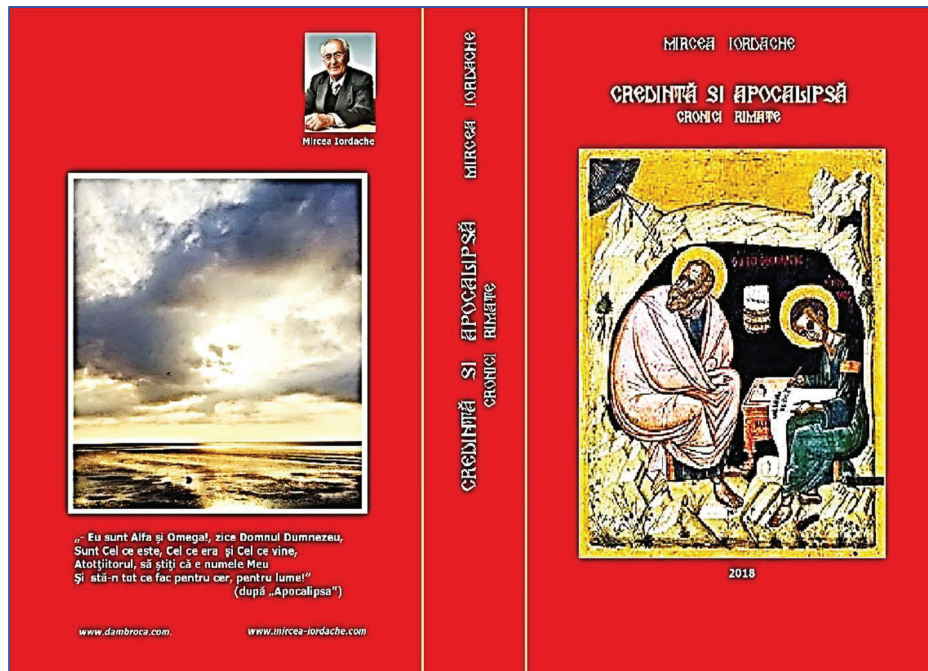
„Curcubeul – brâul lui Dumnezeu ce strânge suflete între lumină și întuneric.” definiție aforistică de Ionuț Caragea

„Cine vrea să admire curcubeul trebuie să iubească și ploaia.” citat din Paulo Coelho

ASPECTE DE LA PREZENTAREA DE CARTE

17 oct. 2015 – Mircea IORDACHE - prezentarea a două cărți de poezii: „CREDINȚĂ ȘI APOCALIPSĂ” și „CU CAPUL ÎN NORI”

CREDINȚĂ ȘI APOCALIPSĂ

Câteva citate din „Cuvânt înainte” al Părintelui Protopop Constantin Alece:

- Consider că această carte, realizată de autorul Mircea Iordache, este cartea de căpătâi a realizărilor lui poetice. Fără îndoială că și multe realizări poetice din domeniul laic, au rostul lor, și locul lor special în sufletul autorului;
- Merită apreciat autorul, domnul Mircea Iordache, pentru lucrarea poetică religioasă, cu atât mai mult cu cât vine din domeniul ingineresc și și-a creat, la o vârstă apreciabilă, cu peste șapte decenii de viață, un mod de viață nou, de a prezenta Scripturile și de a formula într-un limbaj plastic, rezumate poetice ale cercetărilor sale.

Citate din comentariul domnului Aurel Anghel – profesor pensionar, scriitor:

- Este de apreciat și lăudabilă, în stricto sensu, atitudinea unui inginer de profesie, față de realitatea omului contemporan, care trebuie să știe, să afle și să devină conștient de sine, să împlinească una din îndatoririle fundamentale „să creadă și să-i aducă aproape de el” și pe alții, în cazul nostru pe cei care vor citi această carte, printr-un efort remarcabil de ușurare spre înțelegere a textului sacru;

- Apreciez efortul autorului de a ne reaminti, într-o formă originală, că nu putem sta deoparte în lupta care se duce azi împotriva creștinismului și cum altfel decât citind, înțelegând, deslușind și pentru alții din viețile sfinților. Amintind și rostind rugăciuni vom putea contribui la păstrarea neîntinată a credinței noastre.

- Meritul autorului este incontestabil unul didactic de învățatură creștină prin pilde, scurte întâmplări, rugăciuni. Povestirea lor, făcută cu harul povestitorului înnăscut, fac ca acestea să fie ușor de citit și de reținut.

- Nu-mi rămâne decât să-l felicit pe autor și să-l susțin cu bună credință ca autor de carte creștină.

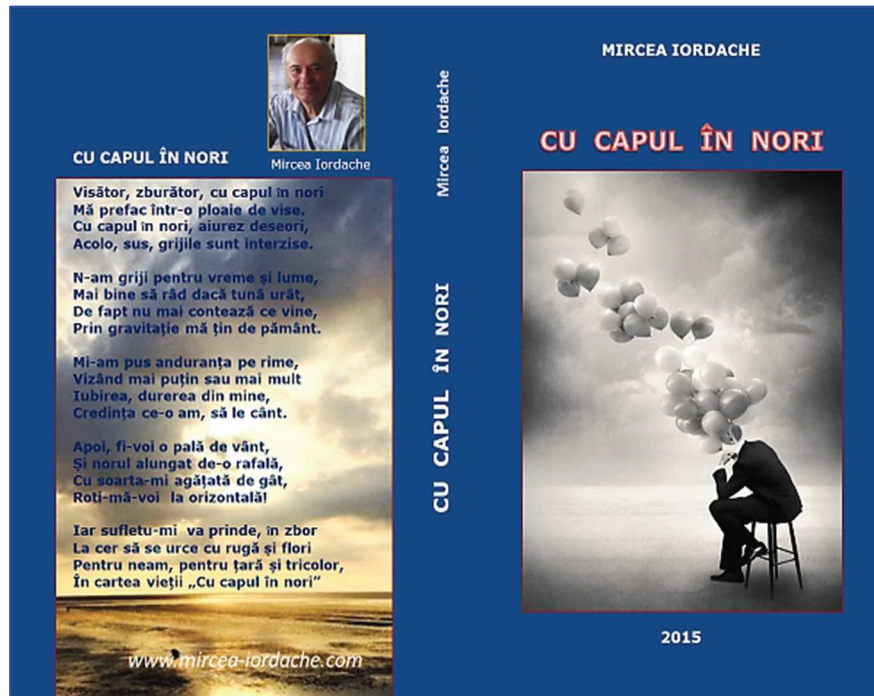
Câteva citate din „Cuvântul autorului” – Mircea Iordache

- Speranța mea e că vă voi deschide sufletele și ochii, cât și voința de a pătrunde în tainele sărbătorilor creștinești, de a descifra mesajele lui Dumnezeu, de a vă apropia mai mult de EL.

- Asigurați-vă că vă rugați, crezând că Dumnezeu o să vă răspundă.

CU CAPUL ÎN NORI

Câteva citate din „Cuvânt înainte”, al prof. univ. dr. Gheorghe Calcan:

- Grosso modo, volumul domnului Mircea Iordache ne apare ca o lucrare cu nuanțe autobiografice, ca o ilustrare a personalității sale cu tot ce a gândit, cu tot ce a crezut, cu evaluările și poziționările sale. El își povestește viața și trăirile în versuri. Volumul conține ode, amintiri, colinde, pamflete, cu popasuri în farmecul copilăriei, frumusețea naturii, măreția vieții, sentimentul iubirii și alte multe petale smulse universului existențial. Unele din versurile sale sunt reluări, altele adaptări ori reveniri asupra unor creații mai vechi. Stilul curge ușor, neinhibat, precum inocența copilului, cu simplitatea de vers a baladei ori cu adresabilitatea directă al urăturilor, cristalizându-se în varii ipostaze. Sinceritatea și puritatea reies pretutindeni din versul scris.
- Mircea Iordache devine un excelent model ce umple frumos etapa unei vârste pe care prea mulți o irosesc steril. Cunoscându-i preocupările, fiind descendenții aceleiași zone

natale, ne bucurăm de realizările Domniei Sale, îl felicităm, urându-i sănătate, spor și de e posibil ... noi concretizări!

- Volumul CU CAPUL ÎN NORI ne apare ca fiind o invitație de a-l cunoaște pe Mircea Iordache! Să o onorăm, deci!

Unele citate din „Cuvântul autorului”

- Chiar dacă vorbim de cuvinte „meșteșugit” așezate, din „constelația” laică, se cuvine ca în „ante-camera” lor, să mulțumim Providenței pentru puterea ce ne-o pune în minte și-n brațe, pentru puterea de a crea ceva, din experiența de viață căpătată și a o transmite urmașilor.
- Sunt sigur că vei realiza cititorule, că e mai greu a scrie versuri adevărate, decât să ai bunăvoința a le citi și a le înțelege.
- Efortul meu îl roagă pe efortul tău să funcționeze, iar eu, numai pentru bunăvoința de a te „apleca” asupra versurilor mele îți mulțumesc, cam la nivel de „sărut mâna, conașule!

Cu mult respect.....Mircea Iordache

Unele citate de la Întâlnirea fiilor Dâmbrocăi (17-10 - 2015) văzută de peste ocean de Părintele Protopop Constantin Alecse

Los Angeles, California, USA (Duminică 18 Octombrie, 2015)

Mult stimat dle ing. Iordache,

- În primul rând, bine v-ați întors acasă, sau cum spuneți DV. „...mi-am revenit...”

- În rândul II, vă mulțumesc din suflet pentru toate informațiile ce mi le-ați împărtășit, și mie, privind ÎNTÂLNIREA FIILOR DÂMBROCII (17 OCTOMBRIE, 2015). Un material plin de amintiri, emoții și multa încărcătură duhovnicească.

- Nu vreau să vă flatez (flatarisesc) însă DV. sunteți - POATE CEL MAI ÎNDREPTĂȚIT - nu numai CETĂȚEANUL DE ONOARE AL SATULUI DÂMBROCA, ci sunteți cu adevărat EROUL SATULUI DÂMBROCA.

- Nu cred că vreunul dintre noi, Dâmbrocenii (fie chiar Părintele Prof. I.G.Coman, scriitorul Radu Voinescu, cântăreața de muzică populară Atena Bratosin Stoian, prof. Constantin Enuș, inclusiv subsemnatul, etc... (păstrând însă o pioasă memorie tatălui DV., dl Nicolae Iordache!), am contribuit atât de mult, sau poate cât s-ar fi convenit, cât ați contribuit DV., la afișarea pe mapamond a SATULUI DÂMBROCA. Felicitări, și vă mulțumesc din tot sufletul în memoria fiilor, și a înaintașilor Dâmbrocei, trecuți la veșnicie.

- În afară de dragostea, dăruirea, și promovarea, prin scris și cuvânt - Monografia satului, dedicațiile poetice, etc! -, inginerul Mircea Iordache – am descoperit eu – este și un distins lider (organizator, conducător, și moderator) de grup/comunitate, care știe să conducă cu profesionalism, eleganță, modestie, dar și acțiune autoritară (controlul) al unei întâlniri/ședință, fie ea chiar și informală. Este evident acest fapt din fotografiile și videoclipurile. Programul zilei, a fost excepțional pregătit, detaliat și comentat:

- CONCLUZII: Domnule ing. Mircea Iordache, Ceea ce ați realizat DV., și cu prilejul acestei întâlniri a fiilor Dâmbrocăi (2015), va fi un addendum la Monografia satului. Regret că nu am putut să fiu alături de DV., nici de această dată. Sperăm pe viitor, așa după cum a afirmat și dl. Primar, să-mi revizitez și eu satul în care m-am născut acum aproape 65 de ani în urmă, SFÂNTA DÂMBROCĂ.

- Știu că vă așteptați la o participare mai amplă la această

întâlnire (2015), însă, cu o participare, așa cum reiese din fotografia, și videoclipurile prezentate, eu, de aici, de peste Ocean, consider că evenimentul s-a bucurat de un răsunător succes, și meritul vă aparține în deplinătate, dle ing. Mircea Iordache. Să ne trăiți, și virtual să ne păstoriți satul Dâmbroca, întru mulți și fericiți ani.

Cu profund respect, Protopop Constantin Alecse

CUGETĂRI CREȘTINE

Citate extrase din cuvântul „LUMINA CREDINȚEI”

Pr. Protopop C-tin Alecse

 <p>Pr. C-tin ALECSE</p> <p>Mircea IORDACHE</p> <p>BUNĂTATEA</p> <p>Fiți sinceri și curaj, ca și cum Domnul e de față, Una din mulțumirile vieții e să știi că ești bun, Poți răsplăti bunătatea, doar fiind bun în viață! Dacă omul religios e rău, ateu cât o fi de om!?</p> <p>Două calități, în astă lume, nu pot fi simulate Și nici a fi înlocuite: inteligența și bunătatea. Și nimeni nu știe cât de rău este în realitate. Până n-a încercat a fi bun, cu toată amabilitatea.</p> <p>N-avem dreptul să-l privim pe alt om de sus Decât când trebuie să ne aplecăm de a-l ridica. Binele făcut la nevoie e răsplătit înzecit de Iisus, Căutând binele altora, pe-al nostru îl vom afla.</p> <p>Bunătatea este un fel de Inteligență superioară. Bunătatea nu este decât o iradiere a fericirii. Religia înseamnă iubire, trăire, bunătate interioară. Se cade ca în rugăciune să ducem legea firii.</p> <p>Rodul Duhului Sfânt este: iubirea, bucuria, pacea, Bunăvoința, bunătatea, răbdarea și fidelitatea. Blândețea și cumpătarea, și nu îl atinge legea. Doamne, cu a Ta bunătate, învață-ne bunătatea! Mircea IORDACHE</p> <p>www.dambroca.com</p>	<p style="writing-mode: vertical-rl; transform: rotate(180deg);">CUGETĂRI CREȘTINE</p> <p style="writing-mode: vertical-rl; transform: rotate(180deg);">PR. CONSTANTIN ALECSE MIRCEA IORDACHE</p>	<p>PR. CONSTANTIN ALECSE</p> <p>MIRCEA IORDACHE</p> <p>CUGETĂRI CREȘTINE</p> <p>Culegere de citate din mărturisitorii temnițelor comuniste</p> <p>Axiome ale unor teologi, duhovnici și înțelepți creștini</p>
--	---	--

- Sunt fascinat de viețile sfinților părinți și de puterea lor vizionară, de credința lor curată în Dumnezeu, de misionarismul lor, de puterea lor de a învinge vocea ateismului, de sacrificiul suprem pentru susținerea credinței în Dumnezeu.
- Valul acesta m-a cuprins și pe mine, și încerc prin scrierile mele să-l transmit mai departe prin difuzarea a câtorva opere de creștinism – ortodox, prin scris, cât și în virtual (prin site-uri)
 - Mi-am legat amintirile vieții, în principal, de activitatea misionară, creștin-ortodoxă, pe care am desfășurat-o și o desfășor de peste cincizeci de ani.
 - Ca un corolar al acestor amintiri am conceput și realizat

cartea PUTEREA CREDINȚEI, în trei volume, dintre care lumina tiparului au văzut-o: Vol I – Printre îngeri și demoni, și Vol II – Misionarul, urmând la rând Vol III – Culisele vieții pastorale.

- Am făcut un popas pentru a culege și pune într-o carte, o seamă de axiome, de citate și istorioare pilduitoare pentru credința creștin-ortodoxă. Cartea se întitulează CUGETĂRI CREȘTINE și o consider balsam al sufletelor creștine.

- Menționez că în preocupările mele am fost și sunt sprijinit de Mircea Iordache, consăteanul, împreună cu care am realizat și cartea monografică a satului nostru natal, Dâmbroca.

- Mă consider binecuvântat de Dumnezeu să pot desfășura această activitate creștinească, de punere la dispoziția semenilor a unor cunoștințe creștin-ortodoxe, căci în aceste vremuri în care anticristul își bagă, tot mai mult, coada în conștiința omenească, numai bisturiul cunoașterii poate opera disfuncțiile "organului" suflet.

- Doresc ca învățămintele care se desprind din această carte, CUGETĂRI CREȘTINE, să fie făclii de lumină, lumânări, care să arate prezența lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu este lumină în cel care aprinde o lumânare, iar cel care aprinde o lumânare se arată iubitor de lumină, adică de Dumnezeu.

- Recomand să aprindeți aceste lumânări-învățăminte și să vă umpleți de iubirea lui Dumnezeu. Apoi, lumina voastră să lumineze mai departe, în timp și în spațiu, asupra oamenilor, încât ei să vadă faptele cele bune și să-l slăvească pe Dumnezeu.

- Fie ca puterea noastră să fie puterea iubirii, acea putere care moare în fiecare zi pentru a renaște în viețile altora.

- Cred că și această carte va aduce LUMINA CREDINȚEI în inimile și sufletele cititorilor, ceea ce le doresc din tot sufletul.

Citate din „LUMINA DIVINĂ A CREATIVITĂȚII” Mircea IORDACHE

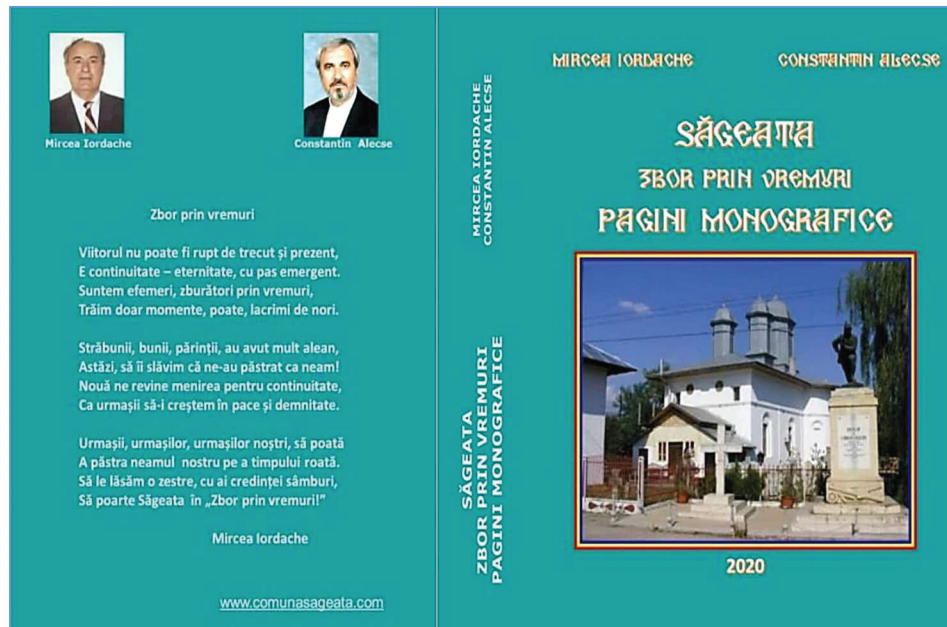
- Doamne, primește și de la mine stăruința de a mă pleca în rugăciune, prin astă carte de cugetări creștine, prin cuvintele de slavă pentru Tine!

- Am fost binecuvântat să am parte, de o colaborare cu un adevărat frate, să putem pune cuvânt lângă cuvânt, de la sfinți părinți, de la Duhul Sfânt.

- Axiome, istorioare, citate creștine, le-am adunat să transmitem în lume, credința Cartea CUGETĂRI CREȘTINE, cuprinde trei capitole, bine reprezentate în carte.

- Am completat, în spațiile libere cu citate personale din propriile poezii cu caracter creștin-ortodox.
- Mulțumesc Părintelui Protopop Constantin Alecse, pentru alesele sfaturi și încurajări, mulțumesc familiei și prietenilor pentru înțelegere și încurajare.
- Mulțumesc, anticipat, cititorilor binevoitori, a aprecia eforturile autorilor acestor culegeri de citate, axiome și istorioare creștine și le adresez rugămintea de a transmite mai departe, copiilor și nepoților, învățămintele care le deduc din această carte, pentru păstrarea vie a credinței creștin-ortodoxe, pentru păstrarea Luminii Divine a Creativității!

SĂGEATA – ZBOR PRIN VREMURI – PAGINI MONOGRAFICE

Citate din CUVÂNT DE RECUNOȘTIȚĂ. De Mircea Iordache

- Cuvine-se să mulțumesc, în mod deosebit, sponsorului, Părintele Protopop Constantin Alecse, pentru mărinimia sponsorizării, cât și pentru dragostea pătimașă ce o poartă satului natal Dâmbroca, dar și satului Săgeata (satul natal al mamei Prea Cucerniciei Sale, Anica Alexe).

- Mulțumesc din suflet D-lui Inginer Ion Anton, pentru atașamentul față de acest proiect monografic, sponsorizându-l cu o sumă importantă.
- Cuvine-se să mulțumesc domnului Primar al comunei Săgeata, pentru ideea de realizare a cărții și pentru strădania de a-mi asigura bune condiții de cazare pentru investigații.
- Mulțumesc mult preoților din satele comunei Săgeata, pentru sprijinirea investigațiilor în biserici (Pc. Pr. Adăscăliței Iulian, Pc. Pr. Gheorghe Ion, Pc. Pr. Ene Florentin, Pc. Pr. Apostoiu Daniel, Pc. Pr. Popa Adrian, Pc. Pr. Niculescu Adrian).

Citate din Cuvântul autorului

- O „vorbă” a scriitorului buzoian, profesor Gheorghe Petcu, suna cam așa: „Unii au făcut ceva și au mai greșit, alții n-au făcut nimic și le-a reușit perfect.”
- Această carte este o închinăciune pentru înaintașii meleagurilor comunei Săgeata, care au luptat eroid pentru păstrarea hotarelor țării. Este dedicată: personalităților comunei, care au adus faimă meleagurilor natale; personalităților satelor pe domenii de activitate, pentru contribuția la dezvoltarea vieții materiale și spirituale; părinților mei, că au avut o viață cinstită și devotată țării și oamenilor, cu multă credință în Dumnezeu, constituind modele demne de urmat pentru urmași.
- „Cartea este o simbioză între creație și credința în Dumnezeu. Edificatoare sunt și versurile extrase din creațiile autorului:
 „Mi-este trupul ca un cer, în suflet îmi zboară îngeri.
 Vreau să aflu un mister, văd și nu-mi vine a crede,
 Raiul pe pământ coboară, cu alaiu-i de culori,
 Domnul cu a Lui comoară, ne miluiește cu verde.”

Citate din aprecierile scriitorului prof. Aurel Anghel

- Citind cartea domnului Mircea Iordache am rămas cu impresia că a dat expresie cuvintelor „totul sau nimic” Totul, răspund paginile monografiei sale.
- Cititorul va găsi sintagma „greul vremurilor” într-o desfășurare de evenimente, care sunt scrise cu un condei fierbinte... rămânând, după citirea monografiei, un iubitor de istorie locală, de adevărată istorie a neamului românesc din care facem parte.” (Aurel Anghel, scriitor)

Citate din aprecierile prof. univ. dr. Gheorghe Calcan

- „Săptămâna asta am găsit un culoar și am insistat cu lectura mai mult pe monografie și cele două lucrări!
 - Așadar, încă o dată felicitări, și felicitări!
 - Monografia este un veritabil Tratat de informații! Fiecare caută și găsește ...! Evident rămâne un referențial Plecăm fruntea ...!
 - Cele două lucrări arată sensibilitatea, viziunea, profunzimea și spontaneitatea Domniei Voastre! Plecăciune ...!”
Cu sinceră prețuire, Gh. Calcan

Citate din articolul publicat de Opinia de Buzău, privind Săgeata – Zbor prin Vremuri – Pagini Monografice – de scriitorul Aurel Anghel

Săgeata – Zbor prin Vremuri – Pagini Monografice

- Monografia este o amplă poezie, un poem în care citim cu emoție aducătoare de binecuvântarea prin lacrimi.
- Este o realizare și din punct de vedere tipografic, adaug cuvinte de laudă Editurii, celui care a sponsorizat, ca fiu al melegurilor și tuturor celor care au contribuit la ivirea ei în lumea cărților.
- Remarc contribuția autorului la ilustrarea, redactarea, tehnoredactarea acestei cărți, lucrare de valoare enciclopedică prin informații și literară prin textele referitoare la oamenii și locurile din această renumită așezare omenească din județul Buzău.
- Metaforic vorbind este un zbor prin vremuri, cum foarte inspirat a intitulat autorul cartea.
- Întreaga lucrare este un zbor ca un cocor care a poposit o vreme să își vindece rana pricinuită de o Săgeată.
- Autorul a pus în rândurile scrise ceva din moștenirea mea

literară publicată în cartea „La umbra firului de grâu” (Neobosit eu voi întoarce / Din nesfârșite zări cuvântul scris / o floare-n poarta casei voastre / crescută-n cer / Cu rădăcinile în vis),

- Stimate Mircea Iordache, scriu aceste rânduri cuprins de o adâncă emoție, am auzit vocea colegului meu, i-am văzut zâmbetul de om bun, de intelectual, crescut la umbra firului de grâu, l-am văzut pe Prea cucernicia sa Părintele Protopop Constantin Alecse, rătăcind pe câmpia natală și prin lume, i-am văzut pe țăranii, minunații noștri locuitori, încrâncenați în lupta cu nedreptățile și am plâns cu lacrimi fierbinți....neînțelegând de ce a fost nevoie de atâta nedreptate la vremea copilăriei noastre ... de ce trebuie să plătească neamul nostru atât, o țară cu oameni harnici și dreaptă credință.

- Cartea domniei voastre m-a pus pe gânduri, pe gânduri triste, de ce și acum, după ce am crezut cu naivitate copilărească , că alungarea dictaturii comuniste a rezolvat totul și a adus lumină în sufletele românilor. Cartea domniei voastre este un răspuns ferm și dureros. Nedreptatea nu pierde niciodată atâta vreme cât aproapele nostru nu are niciun Dumnezeu.

- Meritul acestei cărți este de a scoate la lumină nume de oameni, faptele lor bune. Cei răi și-au pierdut urmele și numele.... din carte ca într-o grădină a unui harnic gospodar din Săgeata.... răsar florile primăverii, cresc lanurile de grâu, renumiții pepeni și, de curând la Buzău se coace cea mai bună pâine, pe care am avut-o pe masă la Sfânta Înviere. O fericită coincidență face ca în aceste sărbători, când am aniversat 2020 de ani de la Nașterea Cuvântului ... să am aproape de sufletului meu o lucrare care m-a ținut zile în șir în cea mai emoționantă petrecere a timpului sărbătorii Învierii.

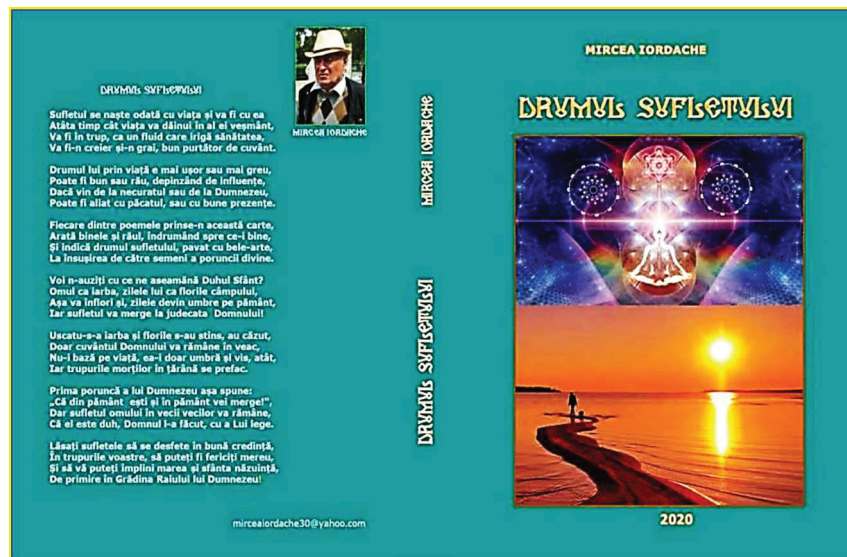
- Îmi voi îndrepta atenția în primul rând din punct de vedere literar. Este prima monografie în care statisticile, evenimentele, datele istorice, așezarea geografică, sunt trecute prin mecanismul fin al transfigurării literare.

- Dedicția de pe interiorul copertei este un veritabil poem în proză, un text memorabil în câteva fraze. Stârnește interesul, emoția, acel magnetism care ne atrage spre lectură („Pe aceste frumoase meleaguri au viețuit străbunii, bunii, părinții, cu trăirile lor, mai bune sau mai rele, dar, suportând și multe vicisitudini ale vremurilor trăite: secete, molime, năvăliri barbare,

participări la războaiele de păstrare a integrității teritoriale și a identității, participări la revoltele împotriva asupritorilor interni. Comuna are mulți eroi care au udat cu sângele lor câmpurile de luptă, prin jertfele lor lăsând în urmă multă jale, dar și mândrie patriotică”).

- O frumoasă contribuție este și a colaboratorilor la documentare. Fotografiile color aduc în fața cititorilor chipurile a doi profesori universitari, chipurile unor profesori, învățători, ingineri, preoți, funcționari, adevărați fii ai satului.
- Meritul autorului este de a fi coagulat, într-o lucrare de excepție, cunoștințele, gândurile, sentimentele a zeci de oameni care nu au încăput în paginile de gardă. Toți au făcut posibilă apariția cărții „În memoria bunilor și străbunilor noștri care au dus greul vremurilor.

DRUMUL SUFLETULUI

Extras din Cuvântul autorului

Această carte am ținut să o întitulez Drumul Sufletului din motive sentimentale, căci poeziile cuprinse în ea au esența unui decalog, în care sufletul are rolul de al împlini atâta timp cât sălășluiește în trup, iar după moarte se îndreaptă spre dreapta judecată a lui Dumnezeu, dar și pe acel drum, parcurs timp de

40 zile, se roagă la îngerul său păzitor, se roagă la Domnul să fie primit în împărăția Sa,

Am o patimă și-un gând
Să las ceva pe pământ,
Din ce mi-a dat Dumnezeu,
În suflet și-n trupul meu.

Mi-am solicitat mereu,
Sufletul, în trup, la greu,
Pentru cinste, pietate,
Pentru muncă și dreptate.

Cred că l-am păstrat curat,
Că n-am vrut să fiu certat,
Că-mi pun poftete în fapte,
Dând sufletul la o parte.

De la pământ până la cer,
În nepătrunsul, etern mister.

Sufletul mi-e azi la pământ,
Ca mâine fi-va pală de vânt,

Și va porni, atunci, în eter,
Undeva, pe-o scară la cer,
Lăsând doar o dâră de fum,
Sfințit de al vieții parfum. MI

Un îndemn vine în strofele de final ale poeziilor despre viață, astfel:

Trăiește-ți viața! Mâine ar putea fi ultima zi
Și, nu uita, cu cinste să ți-o slujești mereu,
În credință poartă-ți calea și felul de a fi,
Stăpânul vieții noastre e numai Dumnezeu!

Aproape fiecare poezie, pe lângă sfaturile privind conștiința pe anumite teme, în final se face o îndrumare creștin-ortodoxă, de credință în Dumnezeu.

Exemplu, în poezia ISTORIA:

Nu plângeți trecutul, nu vă fie teamă de viitor,
Trecutul e maleabil, flexibil, ne explică ce-a fost,
Dar e bine să credem că totul vine de la Creator.
Doamne, ajută istoriei viitorului să aibă bun rost!

În fiecare poezie despre moarte, strofa finală este:

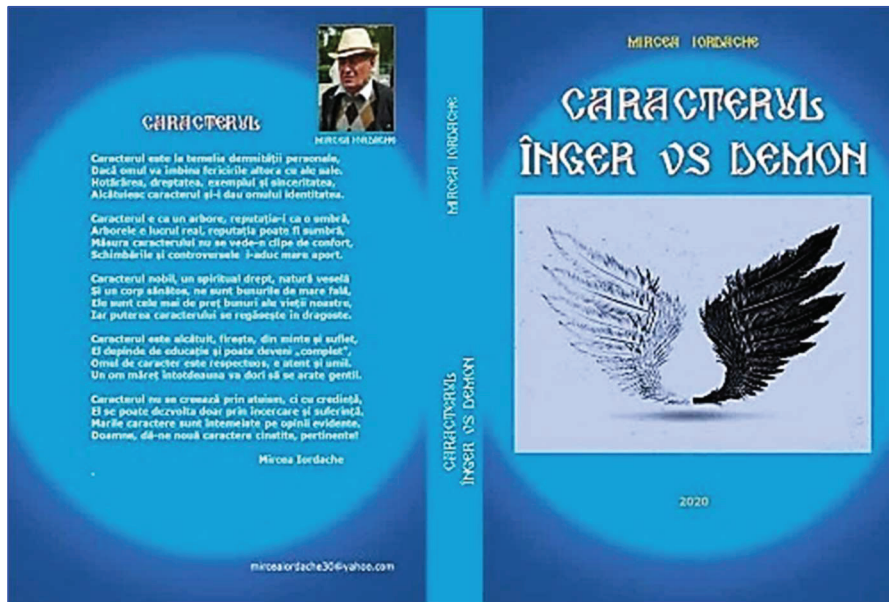
Să-L rugăm pe Domnul pentru o moarte curată,
Că una ne este crucea și-avem numai o soartă,
Cu multă umilință și cu închinăciuni tot mereu!
Stăpânul morții noastre este numai Dumnezeu.

Iar în poezia finală, DRUMUL SUFLETULUI DUPĂ MOARTE, în strofa din final este edificatoare întregirea titlului cărții:

Rugați-vă, voi oameni, ca buni și dreپți creștini,
Fiți buni și dreپți în viață și credincioși mereu,
Sufletele voastre, după moarte, Raiul vor primi!
Stăpânul sufletelor noastre e numai Dumnezeu!

„Nu condiția noastră, ci calitatea sufletului nostru ne face fericiți.” Voltaire

CARACTERUL – ÎNGER VS DEMON

Extras din Cuvântul Autorului

Pentru a face cititorii să conștientizeze direcția în care îndrumă această carte, prezint două strofe din poezia, intitulată *Caracterul*:

Caracterul este alcătuit, firește, din minte și suflet,
El depinde de educație și poate deveni „complet”,
Omul de caracter este respectuos, e atent și umil,
Un om măreț întotdeauna va dori să se arate gentil.

Caracterul nu se creează prin ateism, ci cu credință,
El se poate dezvolta doar prin încercare și suferință,
Marile caractere sunt întemeiate pe opinii evidente.
Doamne, dă-ne nouă caractere cinstite, pertinente!

Cititorule te invit să iei aminte de atenția ce trebuie acordată comportării în viață, ținând cont de Legea lui Dumnezeu, în care sunt cuprinse cele zece porunci. Vei vedea că poeziile cuprinse în carte, prezintă atitudini comportamentale care, prin conținutul lor, îndeamnă la respectarea poruncilor lui Dumnezeu.

Citate din articolul, publicat în Monitorul de Suceava, - Mircea Iordache, „un scriitor profund, cu dragoste de neam și glie” de Daniela MICUȚARIU

- Mircea Iordache, în vârstă de 81 de ani, „un scriitor profund, cu dragoste de neam și glie”, născut în județul Buzău, dar „adoptat” de Bucovina cu mulți ani în urmă, continuă să aibă preocupări literare intense și să ne surprindă și acum cu sensibilitate deosebită pentru versuri. Dacă în anii regimului comunist a scris mai puțin, câteva poezii antisistem: „Căderea din alb”, „Lozinci”, „Șeptel”, după ce s-a pensionat, în anul 2001, a început să aibă preocupări literare mai intense care continuă și acum.
- Mircea Iordache este coautorul frumoasei monografii a localității natale, Dâmbroca, din județul Buzău: „Dâmbroca – Curcubeu peste timp. Repere monografice” (Mircea Iordache, Constantin Alecse, Editura Accent Print, Suceava, 2013). „Deși am lipsit mult din satul natal și sunt stabilit în orașul Suceava, cea mai mare parte a sufletului mi-a rămas în satul copilăriei și tinereților mele. Am amintiri foarte plăcute de pe meleagurile natale”, spune Mircea Iordache.

Palmares literar

- „A parcurs o carieră profesională admirabilă. Vorbim de prolificitatea unui autor. Domnul Mircea Iordache este semnatarul mai multor volume de poezii. Manifestă o sensibilitate deosebită pentru versurile religioase, concretizându-le în volum”, este de părere prof. univ. dr. Gh. Calcan.

- Printre cărțile care poartă semnătura lui Mircea Iordache se numără: „Cu capul în nori”, „Viața mea ca o fantomă”, „Drumul sufletului”, „Characterul – Înger vs Demon”, „Credință și Apocalipsă – Cronici rimate”, „Săgeata - zbor prin vremuri” - Pagini monografice etc.

- În paginile cărților sale, Mircea Iordache „așază” experiențe de viață, „pentru a păstra trează conștiința neamului său”, arătându-și prin scrierile sale credința în Dumnezeu, fiind, așa cum spunea Constantin Alecse, „un apostol al românismului, și românității, păstrând trează conștiința apartenenței noastre la neamul românesc, pe care-l slujește prin dăruire și condei”. * * Despre volumul „Cu capul în nori”, autorul spune: „Nu știu dacă a fost o joacă de-a cuvintele, de-a gândurile, de-a versurile, știu doar că am pus, în aceste eseuri poetice, sufletul meu, uneori mai cald, alteori mai rece și având conștiința curată că am dorit să fac semenilor un <petec de cer> al credinței în bine. Am dat sfaturi de bine, pentru neamul meu, prin imnurile și odele inserate în carte, am militat pentru pace, pentru natură, am elogiat sau omagiat acolo unde am considerat de cuviință, am slăvit sfânta familie, am urat de bine prin colinde, am prezentat graiul satului meu, am folosit pamfletul pentru ridiculizarea anumitor <personalități> sau a unor fenomene sociale, mi-am adus autocritici prin capitolul <Odă totului meu>.

- Ca o autoapreciere a interesului, față de acest sistem al meu de comunicare, am luat un titlu simbolic, mai mult din considerentul de a vă incita să vedeți cum îmi stă cu capul în nori, ce fluturi îmi zboară din țeastă, deci titlul este <Cu capul în nori>, pentru care i-am prins pe copertă un om din al cărui cap sunt înălțate baloane, care, în cazul meu se vor baloane cu idei poetice, care se înalță dincolo de <nori> și nu baloane de săpun care se sparg la prima adiere de vânt, dar chiar și baloanele de spumă au clipa lor de trăire în eternitatea vremurilor, mai ales atunci când reprezintă semințe ale viitorului”.

Date biografice

- În perioada 1963-1968, Mircea Iordache a fost student la Facultatea de Mecanică, secția Proiectare Mașini Unelte și Scule, de la Institutul Politehnic „Gheorghe Asachi”, din Iași; 1968-1974 – inginer (tehnolog, șef secție Control Tehnic de Calitate, șef atelier Mecanică Ușoară, șef Secție Montaj), la Întreprinderea

de Utilaje și Piese de Schimb din Suceava; 1973 – Diplomă de Evidențiat în Muncă; 1974-1995 – profesor de Discipline Tehnice și director adjunct, la Liceul Nr. 1 – Construcții de Mașini din Suceava; 1980 – Onorat cu ordinul „Profesor Evidențiat”; 1992 – Obținerea gradului didactic I în învățământ; 1995-2001 – inspector școlar de specialitate, la Inspectoratul Școlar al Județului Suceava; 1998 – curs de instruire „Management Educațional”, pentru inspectorii școlari de specialitate, finalizat cu Diplomă; 1999 – Cursuri de formarea inspectorilor școlari, finalizat cu Certificat de Absolvire. Din anul 2001 este pensionar.

- Printre pasiunile scriitorului Mircea Iordache se numără

poezia, eseurile în proză, schițele monografice, studiile de chipuri omenești, navigare pe internet, muzica clasică și populară, filosofia, grădinăritul. Cei care vor să afle mai multe despre Mircea Iordache, pot să acceseze <http://www.mircea-iordache.com/>

4.- Tehnoredactări de cărți pentru:

a.- Pentru Părintele Protopop Constantin Alecse;

Extras din Cuvântul autorului:

„Mulțumiri și adâncă recunoștință

.....În încheiere doresc să menționez faptul că, fără cunoștințele sale și calitățile sale de critic literar, fără capacitatea sa de a structura "hățișul" și "căpița de informații" adunate în autobiografia mea, informații "puse cu furca" în virtual, fără sacrificiile sale, făcute dezinteresat, timp de aproape 3 ani, de a structura materialele, și a le tehnoredacta, fără paciența ce-l caracterizează, pe el, unicul Mircea Iordache, cele 3 volume, ale autobiografiei mele, nu ar fi avut posibilitatea să vadă lumina tiparului. Considerând acestea, și toate poeziile și dedicațiile, legate de anumite evenimente, descrise în lucrarea autobiografică „Puterea Credinței”, d-l Mircea Iordache este, de drept, coautorul cărții mele. Îi rămân profund recunoscător.

Mult stimat domnule ing. Mircea Iordache (formulă consacrată cu care m-am adresat, din respect, în toată corespondența noastră...), Vă mulțumesc. Vă mulțumesc din adâncul sufletului meu, iar pomelnicul de familie, pe care ați avut bunăvoința să mi-l oferiți, pentru pomenire, perpetuează legătura duhovnicească dintre noi, familiile noastre și dâmbrocenii noștri.

Acelea-și mulțumiri, și respect profund, îi adresez și distinsei d-voastre soții, onorata doamnă Rodica. Mulțumesc lui

Dumnezeu că existați, și Vă doresc multă sănătate, bucurii, pace și lumină și...multă putere, spre a împlini toate celelalte proiecte, despre care adesea am vorbit împreună. Să ne trăiți întru mulți și fericiți ani! Frățește, în Hristos Domnul,

Preot Protopop Constantin Alecse

Protoiereu al Protopopiatului Coastei Pacifice (ROEA) – Eparhia de la „Vatra Românească”

**b.- Pentru domnul inginer Ioan Anton;
Citate extrase din Cuvânt înainte, al lui Mircea Iordache
Moto:**

„O mână prietenească e bine să o întinzi celui care merită și vrea să o primească.” – MI

- Am simțit o plăcută atracție să întind o mână spre comoara sufletului domnului Ion Anton.
- Vizual l-am cunoscut puțin, dar mi-a apărut ca un om bine așezat, chivernisit, impozant, cu privirea pătrunzătoare dincolo de lumesc.
- După ce am admirat sensibili-tățile vieții d-lui Ion Anton, din scrierile sale, postate în virtual de părintele protopop Constantin Alecse, am dedus că are percepția vieții, prin credința NIHIL SINE DEO (Nimic fără Dumnezeu), că își divinizează satul natal, dar și o viață liniștită, plină de credință, alături de frumoasa-i familie din Los Angeles.
- O mare mulțumire o are față de omul care l-a primit frățește, cu brațele deschise și care i-a oferit sprijin pentru o mai bună integrare de român-american, părintele protopop Constantin Alecse, de la Biserica Sfânta Treime, duhovnicul său.
- Mergând de la aceste considerente pronia mi-a sugerat un titlu pentru o carte: „NIHIL SINE DEO”, care a fost acceptat de domnul Ion Anton și de părintele protopop și care împreună au conceput și un subtitlu: „De la Hermeziu la Los Angeles”. Așa a început istoria acestei cărți.
- Cum să nu-și amintească de biserica satului, cu încărcătura ei istorică și cu sfințenia ei, de la care a primit primele note muzicale ale simfoniei Înălțării Domnului și care i-a fost ghid în viață pentru cinste și cinstire în clipele de cumpănă grea, a sărăciei și suferințelor cauzate de război?
- Apoi Prutul, ah, Prutul, pe care îl auzea de pe prispa casei, și la care în călduroase veri mergea la scaldă.
- Prutul îl lua în brațele lui calde și ude, ca un părinte iubitor și, parcă cu un fior de tristețe, tremura în valuri,

- Cum „Nihil Sin Deo”, Dumnezeu i-a scos în cale pe PC Părintele Protopop Constantin Alecse, care i-a adoptat toată familia sub ocrotirea Bisericii Sfânta Treime, devenind și duhovnicul familiei, domnul Ion Anton îi poartă deosebit respect și ascultare duhovnicească.
- Ilustrația întregii cărți vorbește despre bonomia și dragostea de tot ce este sfânt pe lume, de cinste, omenie, de credința în Sfânta Treime.
- Un mare loc în întreaga carte îl are poetul național Grigore Vieru, care-i dorea mereu prezența, și își foloseau apelativele: „frate Ioane”, „frate Grigore”. Mult a suferit domnul Ion Anton la pierderea fratelui Grigore, la numai un an după ce sărbătorise împreună aniversarea a 73 de ani ai marelui poet național Grigore Vieru, fiind ucis mișelește, așa cum s-a întâmplat și cu alți mari militanți pentru românism, pentru unirea Basarabiei cu patria mamă.
- Este de apreciat și calitatea de povestitor al călătoriilor de la Muntele Athos și din orașele impresionante prin istorie și cultură ale Italiei (Milano, Veneția Roma)
- Creațiile Poetice Religioase slăvesc pe Iisus, pe Maica Preacurata și Sfânta Treime. Sunt pline de sensibilitate, de pioșenie și de dragoste pentru tot ce este sfânt.
- Creațiile Poetice Laice, sunt, în principal, dedicate membrilor familiei (mamei, copiilor, nepoților, cunoscuților dragi). Din admirație pentru creațiile lui Eminescu, ale lui Grigore Vieru, ale Elenei Călugăru Baci și ale altora, a postat în acest capitol și câteva valoroase opere poetice ale acestora.
- Autorul merită înalte aprecieri pentru strădania și reușita acestei frumoase povești a vieții personale și îl felicit pentru cel ce a fost, pentru cel ce este și, sper, pentru cel ce va fi, desigur și pentru că are concepția de a nu trece nepăsător prin viață, ci de a lăsa ceva valoros în urmă, esența sufletului său.

c.- Pentru doamna profesoară Constanța Albu, Citate din Cuvântul autorului

- Mi-am dorit mereu să scriu despre lucruri petrecute în viața mea. M-am hotărât cu greu să fac acest lucru și calc cu sfială pe acest tărâm. Am militat întotdeauna pentru adevăr. Mă întreb mereu pentru ce îmi trebuie mie această carte?
- Am scris această carte în primul rând pentru familia mea și vorba cronicarului „pentru ca să se știe ce au fost” și pentru aducere aminte a generațiilor din familia mea, care vor fi, și poate

pentru prietenii, care vor să cunoască mai mult acele vremuri, acele personaje care populează lucrarea.

- Eu am cunoscut acele vremuri, pe unele le-am trăit, altele, mi-au fost povestite detaliat de mama mea, care era o povestitoare excelentă, dar a mizat prea mult pe memorie și acum regret.
- Lucrarea mea se vrea o mărturie, dar oare nu este o greșală să-ți deschizi sufletul în fața străinilor?
- Aceste lucruri nu reprezintă decât adevărul și numai adevărul, adică lucruri trăite, auzite și citite. „Să nu faci tot ce poți, să nu spui tot ce știi, să nu crezi tot ce auzi și să nu cheltui tot ce ai”, spune un proverb chinezesc.. Cine sunt eu? Ia, un boț cu ochi de la noi, de la Săgeata, dacă ar fi să-l parafrazez pe marele povestitor. Lăsând gluma la o parte, eu sunt un om ca toți oamenii...
- Alții ar spune că vreau să-mi vând breasla, să judec, cine sunt eu să judec, să ridic piatra? Această lucrare nu este literatură, este doar un lanț de adevăruri înșirate ca niște mătănii pe ața subiectivității.

H.- PROBLEMELE DE SĂNĂTATE,

1.- BOLILE COPILĂRIEI

a.- M-am fript cu acid fenic (pe care-l folosea mămica pentru amonșirea durerii unor carii dentare)

• Cea mai mare problemă cu sănătatea am avut-o pe la 3 anișori. Parcă mă văd pe pragul casei, aflat în partea dinspre curte. Parcă o văd pe mămica întinzând pe gard „mănușile” (snopii) de cânepă, după ce se făcuse topirea și spălarea lor în râul Buzău.

Ușa casei era din două canaturi. Un canat se afla închis și în partea interioară a lui, se afla o sticlă cu ceva în ea. Curios, ca orice copil, am deschis sticla și am vărsat-o din greșală pe burtică. Am scos un țipăt, am mai văzut cum mămica s-a repezit spre mine și apoi n-am mai știut nimic, am intrat într-un somn adânc. Ca printr-un vis l-am văzut pe părintele Genciu (nașul meu de luat din moț), cum mi-a dat o linguriță cu ceva (era împărțășania de adio). M-am trezit seara (nu știu dacă era prima sau a doua sau..) după accident. Mă ținea mămica în brațe ca pe un trofeu de preț și parcă mă topeam în ochii ei duiși. Am reținut și că eram îmbrăcat într-un costum bleumarin, împletit din lână.

- Am aflat ceva mai târziu de la mămică, că m-am fript cu acid fenic, că am intrat în comă și a crezut că mă pierde. A mers pe câmpul de după oboare (așa i se spunea câmpului din laterala satului) și a cules floare de cicoare, cu care a realizat o unsoare și m-a uns cu ea câtva timp. A fost un medicament eficace cum nu prea sunt altele astăzi. Realizez azi cât de valoroase cunoștințele medicale păstrate din străbuni.

b.- Am intrat în comă alcoolică

- Pe la vreo 4 ani mă aflu cu surioara Olica pe patul camerei, care ținea loc și de bucătărie. Stăteam amândoi în genunchi la fereastră camerei și....nu știu cum s-a făcut că mi-a dat o căniță cu ceva dulce și înțepător. Cum eram la vârsta la care mă topeam după dulciuri am sorbit băutura și atracția continua să-mi gestioneze urmările. Am mai primit o ceșcuță, apoi i-am cerut surioarei să-mi facă o tragă din stuful de pe grajd. Neavând nici ea minte, mi-a dat traga, dar nu știu cum mi-a venit prin minte să mă urc pe butoi și să trag din el licoarea aceea, căreia nu-i mai simțeam gustul, dar mă învăluia într-o stare de euforie.

- Mai țin minte că la un moment dat am căzut de pe butoi și totul m-a învăluit în ceață.

- Nici nu știu cum de am ajuns la drum. Am avut un licăr de iluminare și-mi dădeam seama că stăteam în fund rezemat de gardul de la drum. Ochii și mintea-mi erau tulburi. Vedeam imaginile dublate și răsturnate și mi se închideau forțat pleoapele. Încercam să-mi ridic pleoapele cu mâna, dar mâna îmi era tot mai bleagă și nu se supunea la comenzi, apoi totul a dispărut.

- M-am trezit seara pe patul camerei. Eram acoperit cu șalul mămică (un șal maron, pufos și călduros) și nu știam cum am ajuns de la drum în casă.

- După ce mi-am revenit, mi-a povestit mămică ce s-a mai întâmplat. Povestea că vecinul nostru, tata Vasile (așa cum îi spuneam, de fapt fusese doar crescut de tata mare), i-a spus dânzei: - Fă, Sando, ia vezi ce-i cu Gigi al tău, că se cam împleticește prin grajd printre animale și ferească Sfântul să nu fie călcat! - Gicuță, mamă, am fost nevoită să-ți storc balegă de cal pe nas și te-am culcat. Dar-ar boala, numai Olica-i de vină!

- Surioara Olica mi-a spus că a cam încurcat-o cu mămică, că i-a cam tras o chelfăneală.

- Mintea mea a lucrat după acea întâmplare nefericită, cu

abstinență totală de la orice băutură. Un rol deosebit în educarea mea împotriva acestui urât nărav, l-a avut mămica, pentru blândețea cu care mi s-a făcut atât de rușine, încât n-am mai pus băutură în gură până pe la 19 ani. Atunci eram deja felcer la dispensarul minei Ojasca, județul Buzău și medicul dispensarului, Dr. George Rafa, pe care-l veneram pentru tinerețea și bonomia lui, mi-a făcut onoarea să mă invite la o cină în satul Unguriu. M-a invitat și pe mine să beau și, cu timiditate am servit un păhăruț, cu o prudentă exagerată, să nu ia mințile. M-a servit și cu o țigară, un Carpați cu Filtru. Am luat țigara, pentru a mă arăta că sunt și eu bărbat, dar conștiința nu m-a lăsat s-o fumez.

c.- Lipom în zona sub-occipitală stânga

Pe când eram în clasa I-a la Colegiul Militar de Orfani din Arad, deodată mi-a apărut o gâlmă mare în zona menționată mai sus. Colonelul doctor, a fost foarte atent cu problemele de sănătate ale copiilor. Am fost internat la Timișoara și, nici nu știu cum, m-am trezit pe masa de operații și, nu știam de ce m-au întrebat dacă vreau să mă adoarmă, sau fără să mă adoarmă. M-am mirat, cum de m-au întrebat pe mine, doar ei știau bine ce trebuiau să facă. Cred că au vrut acceptul meu, ca în caz că am dureri să mă țin tare. Am acceptat să mi se facă operație fără adormire. Operația a decurs repede dar atât cât a durat simțeam că-mi durerea unui îngheț puternic în zona operației. Eram la limita suportabilului. Am avut eu niște icniri de durere, dar glasul cald al doctorului care mă opera, mă încuraja să suport.

Am ajuns într-un salon mare cu multe cadre militare internate, iar eu un biet copil, tocmai din îndepărtata Dâmbrocă, a Buzăului, eram alintat. Mi-a rămas amintirea culorii albe, de parcă mă aflam într-o visare în imponderabilitate.

Prin salon veneau și unii studenți de la Facultatea de Medicină și, am observat că unul din ei m-a îndrăgit mai mult, poate că era milos și se gândea că la o așa operație aş putea să fie vorba de cancer și voi muri. Acelui tânăr student nu i-am reținut chipul. Azi îl revede subconștientul meu ca pe o boare binefăcătoare. Nu l-am văzut de multe ori, iar când l-am văzut se afla la căpătâiul meu și-mi dădea miezi de nucă.

Doctorul școlii a mai făcut un gest deosebit pentru mine.

M-a invitat la masă la dumnealui și când am văzut luxul și bucatele, nu mai știam ce-i cu mine. Mă învățasem în sărăcia mea și nu aveam nici deprinderi aristocrate în servirea mesei. De fapt, azi nu-mi amintesc ce am mâncat, iar după masă m-am

jucat puțin prin casă cu fetița lui, care era cam de vârsta mea, dar îmi dădeam seama că eram privit cam de sus. Cum puteam fi văzut altfel, doar eram un copil necăjit, un pui de țăran fără o educație aleasă. Oriunde mă îndreptam prin casă ea apărea în fața mea, parcă-mi spunea „aici eu sunt șefă!”

Curios din fire am mers și la pianul casei, dar a apărut, punând stăpânire pe pian și începând să scoată niște note pe care nu le pricepeam.

„Sănătatea este cel mai de preț dar, mulțumirea cea mai mare bogăție și loialitatea cea mai bună relație.” – Buddha

d.- Unele afecțiuni parazitare

- **Rinitele,**

Aproape în toată copilăria mi-a curs nasul, încât un hâtru de coleg m-a poreclit „mucea saclana”. Avea dreptate să râdă de mine, dar n-am să știu de unde a scos adjectivul de saclana.

- **Limbrici**

Prin vara anului 1946, cam după ce murise bunicul, am mers să mă ușurez. Purtam pe mine o cămășuță lungă de cânepă și cam atât. Deși aveam un closet, e drept cam deocheat dpdv igienic, îmi era mai la îndemână să mă desfășor pe lângă. Mă durea burtica și eram ca un cățeluș care-și făcea nevoile pe unde apuca. Aveam un pic de diaree și deodată simt cum iese un mățiguș din mine. L-am ajutat să iasă trăgându-l cu mâna. Chiar de cum a început să iasă ondulându-se, cățelul îmi dădea târcoale, și, cum am aruncat limbricul s-a repezit și l-a terminat îndată.

- **Râia,**

Pe când eram prin clasa a III-a, în școală circula râia cu mare repeziciune de la copil la copil și, a venit și la mine. Aveam mâncărimi groaznice printre degete și pe la sub braț, și ceva mai suportabile pe burtică, pe gât...

Mămică, avea leac pentru toate, că așa era pe atunci, oamenii aveau leacuri băbești, dar ele veneau din străbuni din experiența acestora. A făcut mămica o leșie, cu cenușă și mi-a dat pe tot corpul de câteva ori. La prima ungere m-a usturat groaznic, dar mai apoi m-am mai obișnuit. După câteva ungeri nu mai aveam niciun fel de mâncărime și pielea era curată.

- **Păduchi,**

Tot cam prin clasa a treia păduchii forfoteau pe unde voiau, ieșeau chiar și în frunte. Toți copiii de la școală erau dotați cu așa ceva. Nu prea era săpun, că era un an foarte secetos. După ce războiul pustiise țara și rușii luau tot ce apucau, ca

despăgubiri de război, a venit și seceta cumplită care avea să dureze câțiva ani.

Mămica, fiind o femeie foarte curată și preocupată continuu de curățenia copiilor, veghea la înlăturarea păduchilor, și, dorind să nu se facă de râs în sat, cu mîgală fierbea cămășile, le călca, folosind tradiționalul fier de călcat cu jar de ciocălăi de porumb. Apoi, lua fiecare lucrușor cercetându-l pe la cusături pentru a căuta lindinile (ouăle păduchilor) și a le sparge între unghii.

Au apărut în sat și tifosul exantematic și au murit oameni, printre care și vecinul nostru, tata Vasile. Toată familia lui tata Vasile stătea izolată în casă. Mămica le ducea, ce putea, de-ale mîncării. Tata Vasile a murit, dar familia lui a avut încă mult a prizonieratului, și-apoi erau și ei tineri de 36, respectiv 35 de ani. M-a certat tare tăticu că nu l-am ascultat și la insistențele mămişii m-a culcat în camera de oaspeți, zisă pe atunci casa mare.

- **Ploșnițele,**

Tot prin acele vremuri, până pe la sfârșitul anului 1948, ne-au năpădit ploșnițele. „Palatele” lor se aflau pe lemnul paturilor. De acolo porneau noaptea și ne sugeau sângele.

Nu de găseau insecticide la vremea aceea și mămica, inovativă cum a fost toată viața, lua saltelele și le scutura, descoperind structura lemnoasă a patului. Cu flacăra de la lumânare, purtată pe tot cadrul lemnos al patului, mai ales la încheieturi, reușea să distrugă toate cuiburile de ploșnițe, inclusiv ouăle lor.

Scheletul patului devenea atât de afumat, încât puteai crede că i s-a dat foc și apoi i s-a stins.

- **Puricii**

Puricii nu s-au lăsat nici ei mai prejos. Încălecau pe șoareci care-i purtau peste tot și ajungeau oaspeții pielii noastre, hrănindu-se cu sânge nostru. Cei mai mulți purici au roit prin vara anului 1955. Eu eram elev la Școala Tehnică Sanitară din București și aveam oarecum cunoștințe de dezinsectizare, că doar eram la specialitatea Igienă. Tăticu a făcut rost de Verde de Paris, de pe la un cioban. Am făcut soluție cu Verde de Paris și am stropit prin casa noastră, rezultatele fiind cele așteptate. Am stropit și la coliba de După Oboare, care era pentru paza pepenilor și a fost cu succes.

Am fost rugat și de țățica Anica, fata lui tata Vasile, căsătorită Avea pe foc ceaunul de mămăligă, în care pusese deja mălaiul și clocotea molcom. Am realizat mai târziu că nu am fost suficient de prudent, că dintr-o mică neatenție puteau ajunge în ceaun câteva picături de soluție care ar fi fost fatale.

M-am convins de acea posibilitate când după câteva zile a murit nenea Spiru, o rudă a mămişii, care a stropit cu soluția respectivă și a otrăvit mămăliga și niște untură folosită pentru o mâncărică de vinete. Tăticu a fost chemat de urgență acasă la nenea Spiru și a constatat că el și băiatul lui s-au otrăvit, au făcut unele tulburări digestive și au murit foarte repede. Țața Paraschiva lui nenea Spiru, nu a murit căci numai gustase mâncarea, căci era bolnavă de hepatită cronică și nu o suporta.

Atunci mi-am dat seama ce ni se putea întâmpla și nouă și familiei țăței Anica.

Scarlatină,

Pe la sfârșitul anului 1953, eram elev în anul I la Școala Medie Tehnică Sanitară din București. Rezultatele admitterii m-a propulsat ca șef de clasă, cu toate că eram o așchiuță de om, cel mai mic, ca dezvoltare fizică. Învățam destul de bine, dar nu știu de unde până unde, m-am căpătuit cu o scarlatină, fiind singurul din clasă cu așa ceva. Am fost internat la Spitalul de Boli Infecto-Contagioase, Colentina. Grija statului pentru sănătatea copiilor și pentru stoparea împrăstierii bolii, era foarte mare. O problemă mare era de a se preveni complicațiile: artrita, limfadenita purulentă, febra reumatică, otita medie, glomerulo-nefrita și miocardita.

Vreo trei săptămâni am stat internat, într-un salon mare cu mai mulți copii infectați.

Acea ședere în spital m-a rupt destul de mult de școală și.. neavând notițe, nu aveam după ce să învăț, căci manuale nu erau în acele vremuri.

A urmat examenul semestrial și, norocul meu a fost că, în calitate de secretar UTC pe clasă aveam dreptul să asist la desfășurarea fiecărui examen și eu eram, de fiecare dată, examinat ultimul, ceea ce-mi oferea prilejul de a înțelege mai bine lecțiile predate.

Rubeola

Rubeola este o boală virală contagioasă provocată de infecția cu virusul rubeolic. Este considerată a fi o boală a copilăriei, prezentând forme ușoare la vârste fragede, însă poate fi

periculoasă dacă este contactată la vârsta adultă, putând provoca complicații severe, în special în cazul femeilor însărcinate. Rubeola poate declanșa epidemii și se manifestă cu precădere iarna și primăvara. Mai este cunoscută și sub denumirile populare de „pojar mic” sau „pojar de 3 zile”.

Simptomele rubeolei sunt în prima fază foarte asemănătoare cu cele de gripă, însă ulterior se face diferența. Rubeola se manifestă prin: febră, durere de cap, durere în gât, stare generală de oboseală și irascibilitate, înroșire ușoară la nivelul ochilor, inflamarea ganglionilor limfatici, tuse, rinoree, erupție cutanată, dureri articulare. Pe vremea aceea, după cum am spus și la scarlatina se făceau izolări severe, pentru preîntâmpinarea epidemiilor mai grave. Nu știu de unde contractam eu atât de ușor bolile infecto-contagioase, că din școala noastră am fost singurul care am avut scarlatina și rubeolă.

În cazul rubeolei izolarea a fost mult mai riguroasă, probabil că nu mai erau cazuri la Spitalul de Boli Contagioase Colentina. Am fost plasat singur în cameră. Pereții mă cam apăseau. |Singura comunicare cu exteriorul era prin fereastră, căci aveam o vedere în curtea unei unități militare, unde se desfășurau pregătiri militare și, uneori, meciuri de fotbal.

e.-Bolile din perioada maturității

Calculi renali,

Până pe la vârsta de 40 de ani, nu prea știu să fi luat pastile sau injecții, dar atunci am comis o greșală care m-a dus la răceală a rinichilor, urmată de formarea unor calculi renali, sau poate ceva nisip pe la rinichi. Cum de am ajuns la așa ceva? La un început de toamnă, am mers cu familia la ștrandul de la apa Sucevei. Am făcut un pic de plajă, căci apa era foarte rece. La un moment dat a apărut în bazinul de înot, un prieten, Traian Necunoscutu, împreună cu, fiul și fiica sa. Traian m-a invitat să intru în apă. Am testa, cu piciorul, cât e de rece apa și am refuzat să intru, dar copiii mei Dan și Andu, au insistat mult să intru: „Hai tată, intră și tu!” și a trebuit să intru pentru a nu-mi dezamăgi fiii. Apa era ca gheața și abia am înotat o lungime de bazin și am ieșit tremurând de frig. A doua zi dimineața am simțit dureri apăsătoare în spate, în mod deosebit în zona rinichiului stâng. M-am tratat cum m-am tratat și am făcut și o ecografie, care a detectat calculi la rinichiul stâng. Prim tratament și alimentație am eliminat acei calculi, dar amintirea acelor o mai păstrez și azi.

f.- maladia hipertensivă

Prin 1999, mă simțeam foarte tensionat, dar mă cam neglijam și, mai mereu mă gândeam la o odihnă care mă va scoate din situația aia. Într-o zi, întâmplător am mers la biroul doamnei insp. general adj. Titu. Am bătut la ușă și, cu toate că auzeam voci înăuntru, nu mi se răspundea. După câteva minute îmi deschide o doamnă inspectoare de la educatori, Sofian și, pe un fotoliu se afla doamna Titu, care-și verifica tensiunea cu un tensometru modern la vremea aceea. Mi l-a arătat și mi-a propus să-mi iau și eu tensiunea. Am pompat până la 200 și... eroare, apoi pompând până la 250, rezultatul a fost stupefiant 23/12,7

S-a minunat doamna Titu și mi-a spus: Du-te domnule la un cardiolog, ce vrei să crăpi aici!”

Am mers la un doctor particular, aflat la vârsta a treia și mi-a prescris medicația prevăzută în vremea aceea. Așa am reușit să țin tensiunea în frâu până în prezent. Am mers și la alți medici cardiologi, ultimul fiind doamna dr. Corina Straton.

g.- Icter mecanic

De-a lungul timpului am avut și multe stări gripale, dar prin 2004, pe lângă temperatură am avut dureri groaznice în epigastru. Într-o seară, din cauza durerii am ținut o cărămidă fierbinte pe locul dureros și ca prin miracol durerea mi-a cedat, dar a doua zi dimineață când m-am privit în oglindă, m-am speriat, văzându-mi ochii galbeni. Nu mai spun de spaima pe care am tras-o, când la ecograf mi s-a spus că am ceva la pancreas. M-am internat la spitalul Fundeni, din București. Seara, înaintea internării am fost cazați de nepoata Liliana. Starea de spirit îmi cam era la pământ, mă simțeam în antecamera morții. Simțeam că soția Rodica era cam împăcată cu situația și nu mai avea cuvinte să mă încurajeze. Probabil că-și făcea gânduri, cum să-și organizeze viața după ce n-am să mai fiu. Dar poate că gândurile astea erau numai în mintea mea șocată.

Doctorii pur și simplu nu depistau despre ce-i vorba, ceea ce mă băga în depresie și... cu noduri în gât îmi așteptam sentința ce urma să mi-o dea computerul tomograf. În spital, înainte de tomografie mi s-au făcut investigații și mi s-au aplicat tratamente. Mă mai durea numai „mintea”, din cauza așteptării verdictului final. Din fericire, verdictul a fost bun, diagnosticul fiind de Icter Mecanic, cu cauză necunoscută. De fapt pentru mine era cam cunoscută, că timp de vreo 10 zile, am făcut un tratament cu argilă, care în loc să-mi destupe canalele de

evacuare (la rinichi, vezica biliară...), mi-a înfundat canalul lui Wirsung.

h.- Diabet Zaharat.

Cam prin anul 2001, sub stresul funcției de inspector și al unor greșeli de nutriție, într-o zi am constatat că glicemia mi se apropia de 200, dar nu prea am dat importanță. Cam prin 2005, am constata că am devenit diabetic și a trebuit să merg la diabetologie. Recomandarea fostului coleg de la Inspectoratul Școlar, Valentin Butnaru m-a dirijat spre dr. Cobuz. De la început mi-a indicat să mă tratez cu insulină, dar n-am putut pica în capcana lui, refuzând. Am trecut la domnișoara dr. Caziuc și am fost plăcut impresionat de tratamentul propriu zis și de sfaturile primite. După un timp dumneaei și-a fracturat un picior. Am trecut la d-na dr. Chițan, care m-a impresionat plăcut prin relația medic – pacient și prin eficiența tratamentului primit. De vreo 2 ani de zile am cerut, anual, prescripții, cu ridicarea rețetei de la medicul de familie.

i.- Septicemie

În anul 2019, m-am cam implicat într-o aventură de a face investigații în comuna natală, Săgeata, pentru elaborarea unei monografii. Condițiile de cazare ar fi fost acceptabile dacă dușul ar fi fost „sănătos” și dacă patul n-ar fi avut „modernități” (saltea relaxa și pilotă sintetică). Nu e vina gazdei de situația ceea, ci e vina mea că am tratat cu superficialitate starea de sănătate, cât și prin uitarea de mine prin exagerarea solicitării organismului la stres, prin dezvelirea pe timpul nopții prin neglijarea igienei intime. Așa s-a făcut că m-am reîntors acasă după vreo 25 de zile, cu o jenă la aparatul urinar și cu un pic de bronșită.

Treptat, treptat simptomele mi s-au amplificat și, noaptea când mă ridicam din pat, mi se înmuiau picioarele, îmi pierdeam echilibrul și la vreo două săptămâni după venirea acasă, dimineața, am căzut lângă pat și mi-au trebuit vreo 15 minute să mă ridic. Soția a chemat salvarea și am fost dus la urgență. Eram perfect conștient, dar mi s-a spus că aveam temperatură de 40° C, glicemia cam 250 și aveam fibrilații atriale.

Toate investigațiile au durat până pe la ora 3,00 din noapte și am fost dus la Secția Infecțioase. Acolo personalul mi-a fost cam ostil, jignindu-mă chiar. O singură asistentă, doamna Geta. Era mai agreabilă. Celelalte asistente erau cam prea tinere și nu cunoșteau respectul pentru pacienți. Situația s-a mai schimbat după venirea în vizită la mine a finei Brândușa, care era asistentă

la Pneumologie. Am aflat de la soție că mi s-a pus diagnosticul de Septicemie și, după statistici, numai 50% din bolnavii care au peste 65 de ani, au șanse de supraviețuire. Eu nu prea realizam ce se întâmpla cu mine.

Am avut noroc și de o domnișoară dr. Elena Turtă, medic cu dor de afirmare în profesie, care a încercat două antibiotice, care nu au dat rezultatele așteptate, fiind nevoită să caute alte posibilități. Parcă-i văd luminile din ochi, când a venit în salon cu o cutie mare în mâini și, cu un ton triumfător îmi spune: „Iată acesta-i trofeul de aur, leac pentru dumneavoastră. Este Tazocin și l-am obținut din donație!” Cel mai mult m-a impresionat entuziasmul domnișoarei doctor, la rezolvarea unei probleme medicale.

j.-Adenocarcinom,

După vindecarea de Septicemie, am simțit că am hemoroizi care au început să sângereze tot mai tare, încât pe la începutul lunii martie a anului 2020, m-am prezentat la domnul dr. Gavrilovici pentru colonoscopie. Mi s-au găsit vreo 4 polipi, dintre care unul se transformase în adenocarcinom, fiind necesară operația. Presușii hemoroizi erau, dar ca ne semnificativi față de polipi. M-am supus operației care a constat în deschiderea peretelui abdominal și extirparea a 60 de cm din colonul ascendent, dar și extirparea polipului din anus, care sângera. Operația s-a prins foarte greu și a supurat mult timp. Pe 24 martie domnul doctor nu a mai venit la spital, căci se pornise pandemia de covid 19, de vreo zece zile și soția dumnealui lucrând în Secția Pneumologie, de unde au pornit infectările în Suceava, a trebuit ca și domnul doctor să intre în carantină pentru 14 zile. Am fost externat, dar cu firele de la operație nescoase și operația supurând. Cu cât trecea timpul simțeam mai dureroasă operația căci firele acelea aveau tendințe să-mi sfâșie pielea. Le simțeam ca pe niște gheară. Cum toate serviciile medicale particulare erau închise, am apelat la medicul de familie, dar având copil mic, cred că se temea. Pur și simplu eram speriat și disperat. Dumnezeu mi-a văzut starea și, la momentul oportun am trimis un mesaj domnului doctor Gavrilovici. Dumnealui mi-a comunicat că a ieșit din izolare și după efectuarea serviciului de gardă din acea noapte, în ziua următoare să-l sun pe la ora 12,00, că va veni să-mi scoată firele. Eram impresionat peste toate de mărinimia donului doctor. Oare merit eu să vină un medic chirurg, șeful secției, să-mi rezolve

problema? Domnul doctor este un om foarte credincios și omenos, mi-a rezolvat problema cu rapiditate și cu mare precizie, dar există totdeauna un „dar”, că nu prea am știut cum să mă comport cu operația și, când s-a vindecat complet am ridicat unele greutateți și mi-a pleznit operația, afecțiune care se numește eventrație, trebuind ca pentru tot timpul vieții să port centură elastică.

K.- Gripă cu Covid 19?

Cred că o formă ușoară de gripă am avut și în spital, când am fost operat de adenocarcinom, dacă mă gândesc că am avut temperatură și am fost tratat cu Paracetamol. Dar nu numai din cauza asta consider că am fost bolnav de așa ceva, ci și din cauză că la controlul tomografic efectuat la vreo 6 luni după externare mi s-au detectat micro noduli multipli uniform distribuiți la plămâni, aspect specific bolii cu Covid 19.

Dar cam la un an după operația de adenocarcinom la colon, mă simțeam tare obosit, cu picioarele ca de plumb. Am cutezat, totuși, să plec spre cabinetul medicului de familie să-i ofer o carte abia editată *VIAȚA MEA CA O FANTOMĂ*.

Am coborât scările a trei etaje ale blocului, apoi a trebuit să urc 25 de trepte, până la platoul pe care se află centrala termică a asociației de locatari.

Drumul până la medicul de familie este de cca 800 m. Cu mare greutate, poticnindu-mă din loc în loc, am parcurs vreo 400 m., după care n-am mai putut merge. Simțeam nevoia să mă așez pe jos, pe trotuar. După o mică ședere în loc am încercat să revin acasă, dar după 10 m. m-am blocat și m-am sprijinit cu capul de un stâlp metalic. Nu mai știam ce mi se va întâmpla și, mă rugam la Dumnezeu să mă scoată din acel necaz. După cca 3 minute mă simt bătut pe umăr și o voce liniștită m-a întrebat:

- Vă simțiți rău? Să vă ajut cu ceva? Am răspuns: -Da.

Am întors privirea și am văzut un tânăr spilcuit și cu chip de înger și, în același timp am căzut în genunchi și m-am lovit cu fruntea de trotuar, ca într-o metanie profundă. S-a raliat la sprijinul meu încă un tânăr care degaja bunătate și respect, dar nu am mai fost preocupat să-i văd chipul. Tinerii m-au sprijinit până la scara blocului și m-au întrebat dacă să mă ducă până la apartament. Le-am mulțumit și i-am asigurat că mă voi descurca, că mă voi ține de balustradă. În gândul meu circulau viziuni cum că Dumnezeu mi-a trimis doi îngeri să-mi sprijine pașii, doi îngeri

fiecare fiind frumos și la chip și la suflet, și că sufletul meu a căzut cu capul de trotuar într-o metanie de mulțumire lui Dumnezeu.

Ajuns în casă mi-am luat temperatura și glicemia și amândouă erau mărite. Temperatura era de 37,6, iar glicemia de peste 200.

Am intrat un pic în panică și am sunat la domnul doctor Gavrilovici, medicul care m-a operat de adenocarcinom și mi-a indicat Vitamine C, Vitamina D, Zinc și Paracetamol.

În aceeași zi l-am sunat pe fostul meu coleg de Școală Tehnică Sanitară, Ion Balcan și i-am povestit, dar mi-am dat seama că nu prea era atent la ce spun și mi-a spus că și el are temperatură. M-am ținut de tratamentul indicat de domnul doctor și în 5 zile mi-am revenit complet.

Marea uimire și durere mi-a venit de la Daniela, soția lui Ionică Bâlcă, care m-a sunat și plângând mi-a comunicat că a murit Nicușor (așa-l alinta pe soțul ei). A murit de Covid, în 5 zile de la declanșarea bolii.

Am dat telefon la un alt fost coleg, Gică Neagu, din Târgoviște, să-i comunic vestea tristă și la telefon mi-a răspuns soția lui, cu o veste tot tristă, că Gică al ei a murit în săptămâna precedentă, tot de Covid.

m.- Diverticuloză

După acea gripă cu Covid 19, nu a trecut o lună de zile și m-a prins o diaree cu sânge. Am mers la spital la urgențe. O, Doamne, ce am putut vedea la urgențe m-a înspăimântat!

Se zice că există protecția celor neinfecțați cu Covid 19, dar era total neglijată. În același cameră se aflau tot felul de stări: unii bolnavi aflați pe tărgi, tușeau, vomitau, trăgeau să moară. Alții așteptau pe scaune să le vină rândul pentru consultații. Am avut ghinionul să văd chiar un fost elev de la Școala de Maiștri, care avea masca de oxigen și stătea cu ochii deschiși, fixați undeva în infinit. Am încercat să vorbesc cu el, dar a dat doar din cap. Peste un sfert de oră observ că s-au alertat medicii și asistentele și l-au luat pe acel fost elev, Clapon Costică. Mi-am ridicat privirea spre el și avea fața albastră, ca dovadă de sufocare. A fost transportat cu repeziciune undeva la reanimare. Mi-a venit rândul la consult la doamna dr. Golea de la Gastroenterologie. M-a chestionat, mi-a făcut o fișă, că doar fusesem înainte la urgențe ambulatoriu și am fost tris pentru internare la Serviciul de urgențe al Spitalului. După finalizarea formelor de internare mi s-au prelevat secreții nazale și

faringiene pentru testul Covid și am fost trimis la un salon tampon, în așteptarea rezultatului de la test care mi-a venit în 2 zile, apoi am fost mutat în salon non-covid. Mi s-au făcut analize și s-a constatat că am o anemie severă căci pierdusem mult sânge. Mi s-a făcut și o colonoscopie, la care am solicitat să fie prezent și domnul doctor Gavrilovici. Manevrarea furtunului pentru colonoscopie a făcut-o doamna dr. Golea. Mi s-a comunicat că în colon s-a format o diverticuloză (punguțe multiple, pline cu sânge, care în caz de constipație, se pot sparge și se declanșează hemoragia. Au fost reperați și 2 polipi, dintre care unul e poziționat în rect. Am întrebat cât de mare e cel din rect și, doamna dr. mi-a spus că e cât o boabă de porumb.

Când am primit fișa de externare am observat că acel polip apare că ar fi de 5 cm. I-am povestit domnului doctor Gavrilovici de neînțelegerea mea și mi-a spus că este greșit trecut, că acel polip e de 5-6 mm. Prin citirea greșită a unor investigații, bolnavii sunt băgați în „boale”.

- După 3 luni, conform prescripțiilor de la Oncologie, am mai fost pentru o colonoscopie, la domnul doctor Gavrilovici.

Deși pregătirea am făcut-o cu respectarea indicațiilor date de medic, colonul nu a fost suficient de curat pentru o colonoscopie mulțumitoare. Mi s-a spus de către domnul doctor de această situație, cu un ton de supărare. Cred că i-am căzut în dizgrație și pentru că am vorbit mult, vrute și nevrute, dar eram foarte emoționat și aveam ca un fel de „piper pe limbă”. Mi-a reproșat că pe peretele colonului sunt fecale uscate, din care mi-am dat seama că n-o să poată face o investigație de calitate. Mi-a comunicat că polipul din rect este de 1,5 cm. deci a crescut cam de 3 ori față de precedenta colonoscopie din urmă cu trei luni. Domnul doctor mi-a comunicat că vorbim la salon și l-am așteptat, dar probabil a avut altă problemă urgentă sau pur și simplu îi era lehamite de mine. Pe fișa de externare a scris să mă prezint la următoarea investigație peste un an, și, m-a cam băgat în „ceață”. Nu prea înțeleg ce a vrut să spună cu asta. Poate nu trebuie, dar tot atât de posibil ar fi că nu mai suportă relația medic – pacient, cu mine. Asta ar însemna o sentință pentru a renunța să mă mai caut prin doctori și îmi flutură prin minte o concepție a unor „demnitari” privindu-i pe bătrâni, care concluzionează că medicina nu ar trebui să mai cheltuie cu bătrânii pentru tratamente scumpe, că ei tot vor muri.

Țara lui Caragiale: „Bravos națiune! Halal să-ți fie!”